

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Diplomová práce

VIDEO INSTALACE

**VIDEOPROJEKCE REFLEKTUJÍCÍ TRENDY VIDEOMAPPINGU,
PROJEKCE NA PROSTOR JAKO SOUČÁST VÝZNAMOVÉ LINIE
VIDEOA**

BcA. Anne-Marie Rohanová

Plzeň 2021

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Katedra výtvarného umění
Studijní program Výtvarná umění
Studijní obor Intermediální tvorba
Specializace Intermédia

Diplomová práce

VIDEO INSTALACE

*VIDEOPROJEKCE REFLEKTUJÍCÍ TRENDY VIDEOMAPPINGU,
PROJEKCE NA PROSTOR JAKO SOUČÁST VÝZNAMOVÉ LINIE VIDEA*

BcA. Anne-Marie Rohanová

Vedoucí práce: MgA. Jan Morávek
Katedra výtvarného umění
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2021

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Akademický rok: 2019/2020

ZADÁNÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE (projektu, uměleckého díla, uměleckého výkonu)

Jméno a příjmení: **BcA. Anne-Marie ROHANOVÁ**
Osobní číslo: **D18N0051P**
Studijní program: **N8206 Výtvarná umění**
Studijní obor: **Intermediální tvorba, specializace Intermédia**
Téma práce: **VIDEO INSTALACE**
Zadávající katedra: **Katedra výtvarného umění**

Zásady pro vypracování

Videoprojekce reflektující trendy videomappingu a projekce na prostor jako součást významové linie videa.

Tvůrčí záměr:

Pomocí vybraného tématu spojuji jednotlivé body mojí cesty, která mne dovedla až do mé dnešní podoby. Vrámci svého tvůrčího života se odkazují na dětství naplněné magickými představami o existenci portálů do jiných dimenzí, magické reality kopírující tu naši a děje odehrávající se v zákoutích prostorů, jenž září auroou zapomenutých zaříkadel.

Způsob realizace:

Téma budu realizovat pomocí softwarů, s nimiž tvořím animace a motion grafiky, tzn. Adobe After Effects, Resolume Arena a jiné jim podobné. Fyzicky do prostoru budou tyto pak přeneseny projektory, bude aplikován princip videomappingu a budu tak přetvářet prostory pomocí videa.

Cíl:

Chci dokázat to, o čem jsem byla jako dítě přesvědčena a co mne v první řadě vydalo směrem ke kresbě a návrhářství. Je to touha zhmotnit představy paralelních rovin našeho světa, touha ukázat to, co zůstává doposud skryté a neviditelné a přenést tak střípky těchto imaginací divákovi.

Předpokládaný charakter výstupu:

Min. 4 videostopy v délce 2 minuty, projekce videa na prostor.

Rozsah průvodní zprávy:

Min. 3 normostrany textu.

Rozsah teoretické části: **min. 3 normostrany textu**
Rozsah praktické části: **vyplyne ze zpracování DP**
Forma zpracování diplomové práce: **tištěná**

Seznam doporučené literatury:

- CARROUGES, Michel. *André Breton a základy surrealismu*. Přeložil Jan VANĚK. Praha: Malvern, 2015. ISBN 978-80-7530-029-4.
- BUCKLAND, Raymond. *Velká učebnice čarodějnictví a magie*. Praha: Pragma, 1998. ISBN 80-7205-616-6.
- KAFKA, Břetislav. *Nové základy experimentální psychologie: duševědné výzkumy a objevy*. Praha: Road, 1991. Psyché (Road). ISBN 80-85385-08-2.
- ŘÍHA, Bohumil. *Honzíkova cesta*. Nové, upr. vyd. [i.e. 7. vyd. v nakl. Axióma]. Ilustroval Helena ZMATLÍKOVÁ. Praha: Axióma, c2011. ISBN 978-80-7292-222-2.
- DIBITONTO, Giorgio. *Andělé v hvězdných lodích*. Přeložil Milan DITTRICH. Praha: Centrum Ča. AAA, DKK, 1991. ISBN 80-900843-4-6.
- AL-KHALILI, Jim. *Černé díry, červí díry a stroje času*. Praha: Aurora, 2003. ISBN 80-7299-069-1.
- MANLY, Steven L. *Teorie relativity a kvantová fyzika pro začátečníky*. Ilustroval Steven FOURNIER, přeložil Julie TESLA. Praha: Práh, 2015. ISBN 978-80-7252-584-3.
- VÁCHAL, Josef. *Ďáblova zahrádka, aneb, Přírodopis strašidel to jest.*. Podle vyd. z r. 1924. Praha: Paseka, 1992. ISBN 80-85192-32-2.
- BERGIER, Jacques a Louis PAUWELS. *Jitro kouzelníků: úvod do fantastického realismu*. Přeložil Jiří KONŮPEK. V Praze: XYZ, 2009. ISBN 978-80-86864-88-4.
- AJVAZ, Michal. *Druhé město*. Praha: Mladá fronta, 1993. Moderní česká próza (Mladá fronta). ISBN 80-204-0378-7.
- CARROLL, Lewis. *Alenčina dobrodružství v kraji divů a za zrcadlem*. Přeložil Jiří ŽÁK, ilustroval Ladislav VLNA. Praha: XYZ, 2017. ISBN 978-80-7505-416-6.

Vedoucí diplomové práce: **MgA. Jan Morávek**
Katedra výtvarného umění

Oponent diplomové práce: **Mgr. BcA. Denisa Bytelová**
Katedra výtvarného umění

Datum zadání diplomové práce: **29. května 2020**
Termín odevzdání diplomové práce: **30. dubna 2021**

Doc. akademický malíř Josef Mištera v.r.
děkan

Mgr. Jindřich Lukavský, Ph.D. v.r.
vedoucí katedry

Prohlašuji, že jsem umělecké dílo vypracovala samostatně a nejedná se o plagiát.

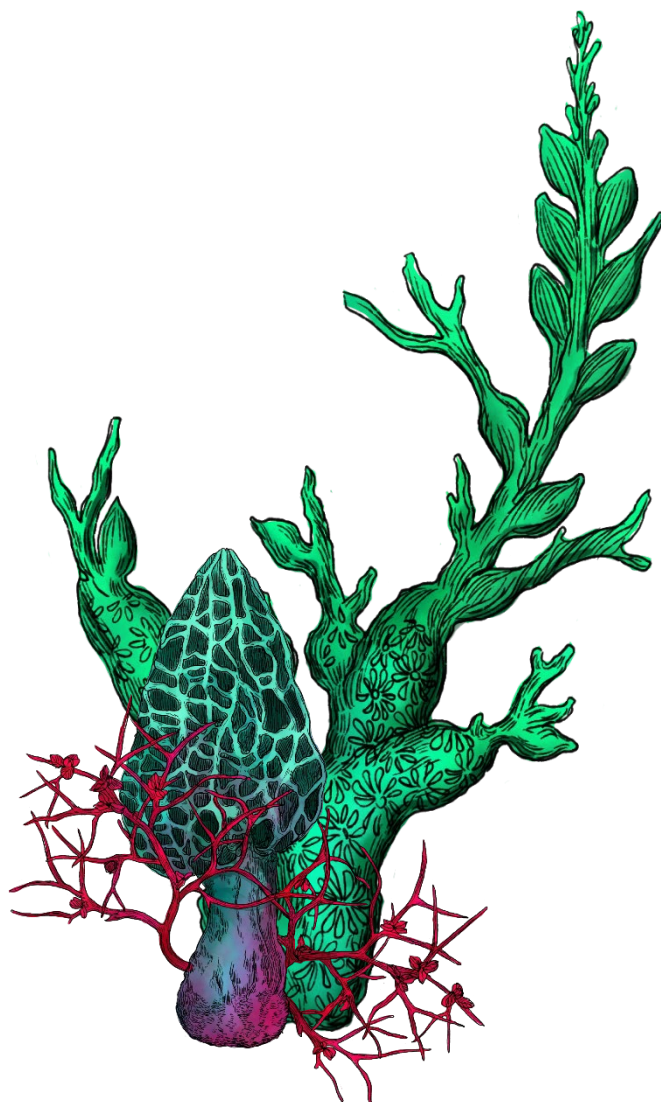
Plzeň, duben 2021

.....
podpis autora

Mé poděkování patří vedoucímu práce, MgA. Janu Morávkovi za to, že mě přijal do svého ateliéru, pomohl mi vyrůst a stát se sama sebou, umožnil mi v maximální míře rozvíjet mé schopnosti, dodal mi sebedůvěru a vychoval ze mě člověka, který snad bude dobře reprezentovat jeho poslání. Děkuji také všem, kteří se na této práci podíleli, ať už všem slečnám čarodějkám, MgA. Vítku Truncovi, který mi pomohl sestrojít a naprogramovat čidla, která dílo ovládají, MgA. Lukáši Kellnerovi, který je tím nejlepším technickým poradcem, rodičům, kteří mě v této době podporují tak, jak bych si jednou přála podporovat své děti a v neposlední řadě kastelánu Tomáši Petrovi, který mi umožnil realizaci mého díla na půdě zámku Valeč.

Obsah

Úvod	1
Portály a čarodějky – skok do neznáma.....	3
Proces tvorby – cesta a prostředky.....	4
Videomapping – od prvního setkání až sem	5
Popis díla – teď technicky	7
Anne ve světě kouzel	8
Použité zdroje	21
Resumé	22
Seznam příloh	23
Přílohy.....	24

Úvod

Recept na guláš z draka: Za prvé, chytíme draka...

Matt Visser, Lorentzovské červí díry

Jmenuji se Anne-Marie Rohanová a celý svůj dosavadní život jsem prožila mezi Prahou, Plzní, Paříží, jihem Francie a Japonskem. Mám ráda klikaté cesty, a tak jsem se od jazykové základní školy dostala přes obor Návrhářství a modelářství oděvů na střední škole, po téměř pěti letech na Komiksu a Ilustraci pro děti, dvěma odbočkám na volnou tvorbu na francouzských školách až k Multimédiím. A tady, v zelenočerném studiu plném techniky a lesklých bedýnek jsem našla svůj smysl.

Ráda kreslím a vymýšlím si různé vlastní světy, které jsem neaktivněji oživovala v prepubertálním věku, kdy jsem začala věřit na magii a hledala jsem si svoji cestu mimo obvyklé mantinely. Téma, které jsem si vybrala pro svou diplomovou práci je tudíž výsledkem cesty, která mne provází už od mých zhruba deseti let. Často jsem přemýšlela, jak ukázat alespoň fragment svého světa ostatním, jak ho oživit a vizualizovat. Právě slovo vizualizovat se stalo mým životem, protože ve vizualizacích jsem se shlédla, ať už jde o vizuály hudební, o oživení historie města nebo fantastický svět. Je to nyní i moje profese a díky tomu jsem našla cestu, skrz kterou se pokouším vyprávět svůj příběh.

Vždy jsem ráda vyhledávala místa, která jsem považovala za tajuplná a magická, ať už to byly jeskyně a různá zákoutí na Petříně, uličky Starého města anebo lesy a louky, na kterých jsem jako malá pobíhala přestrojená v jednom ze svých „Superobleků“. Pamatuji si, jak jsem nenáviděla, když mi rodiče přes takový hábit navlékali bundu (popřípadě ještě s čepicí), jelikož to v mých očích naprosto ničilo můj vizuál a pocit, snahu vcítit se do dávných dob či jiné dimenze, žel nesetkávala jsem se v tomto směru u nich s pochopením. Brzy jsem začala nevědomě experimentovat s automatickým psaním a kresbami, zapisováním snů – a dotvářením reality pomocí nespoutané dětské fantazie. Postupem času nastalo několik vln, kdy jsem tento svět opouštěla a vracela se k němu, ale díky nadprůměrně šťastnému dětství a péči, které se mi vždy dostávalo od mých skvělých rodičů, jsem nikdy nebyla nucena na tento svět definitivně zapomenout. Je to nedílná součást mého vnitřního dítěte, které si v sobě chovám, jelikož hru a spontánnost považuji za priority nejen ve své tvorbě, ale i v životě.

Možná, že právě díky spojitosti s Prahou a Paříží jsem vždy obdivovala Surrealisty. Sám Breton bloumal po Praze, obdivoval Letohrádek Hvězdu, miloval zříceniny a vyhledával místa pro něj nabitá novými, nepoznanými silami. Stejně jako já. Prahu miluji a od malička se toulám v jejích ulicích, moje oblíbená činnost místo polední pauzy ve škole byla vyklouznout a zaběhnout do spleťtých uliček Starého města, hledajíc Golemy, pouliční umění a jakékoli tajuplné místo či tajné znamení. Jak řekl Michel Carrouges: „*Surrealismus není pasivní filozofie, je to metafyzické putování.*“¹ A právě tato magická

¹ CARROUGES, Michel. *André Breton a základy surrealismu*. Přeložil Jan VANĚK. Praha: Malvern, 2015. ISBN 978-80-7530-029-4.

cesta plná náhod, automatismů, světů, které se jinak zdají protilehlé, snů, přízraků, propojení s hermetismem a odkazů na prastarou magii, to vše mne inspiruje k tvorbě a procesu, který pojmám po svém. Inspiraci jsem našla v několika zdrojích.

Odedávna obdivuji kresby Adolfa Borna, a právě Planeta Ťap Ťap z Macha a Šebestové pro mne byla jedním z prvních vizuálních impulsů. Svou roli měl také Bestiář od Davida Daye, pak Ďáblova Zahrádka od Josefa Váchala, kde jsem našla mnohé vlastnosti, které jsem využila v samotné práci anebo například Lexikon Magie od Milana Nakonečného, kde je obsaženo mnoho úhlů pohledu na kouzla a magii v různých kulturách. Také mi velmi pomohla kniha Druhé město, protože autor se zde toulá Prahou v snové dimenzi a jeho světélkující sobi, vyskakující ze soch na Karlově mostě, mi byli velkým vzorem. Téměř samozřejmě jsem si přečetla Alenku v Říši Divů. Když se člověk zamyslí nad tím, jak zde matematik Carroll načrtává Viktoriánům později objevenou teorii relativity², volně experimentuje se sny, přechází z času do času a prostoru do prostoru, je jasné, že to je jedna ze stěžejních knih pro moji práci. Inspiraci jsem také našla v knize „Černé díry, červí díry a stroje času“ od Jima Al-Khaliliho, z níž jsem získala nový pohled na moje téma portálů do jiného světa, ale i na naše vnímání vesmíru obecně („*Několik miliard trilionů tun superžhavých explodujících vodíkových jader se zvolna objevilo nad obzorem. Nějak se tomu podařilo vypadat jako něco malého, studeného a trochu navlhého.*“³). A pak, vlastně úplně náhodou, jsem objevila ohromný archiv Biodiversity Heritage knihovny – což je největší online biodiversity archiv s otevřeným přístupem na světě – a začala se jím procházet. Byly to dlouhé procházky a cestou mne fascinovaly tvary květin, zvířat a mikroskopických tvorečků, překreslené rukou vědců 18. a 19. století. Čím více času jsem v této knihovně trávila, tím víc se objevovalo pouto, které tyto pány vědce z časů minulých propojovalo s mým imaginárním světem. Totiž, že ani oni často nevěděli přesně, jak to či ono zvíře přesně vypadá a obzvláště materiály z dob před vynálezem fotografie tak obsahují nepřeberné množství fantasijských tvorů, neexistujících květin a nepodložených hypotéz, které ovšem přesně pasují do mého konceptu. Já přece také doopravdy nevím, jak v mé imaginární dimenzi fauna a flora vypadá, tudíž je ideální čas zapojit fantasi a s pomocí těchto historických kreseb svůj svět vymyslet a složit. Když jsem přemýšlela nad formou jednotlivých součástí světa kouzel, bylo mi jasné, že bych měla alespoň částečně kreslit. Kresba je pro mne nejpřirozenějším prostředkem ke spojování nahodilých věcí dohromady a díky tomu, že jsem se osvobodila od doslovné role „ilustrátorky“, jí teď mohu svobodně používat jako médium, které ponese mnou určené informace.

² MCLUHAN, Marshall. *Jak rozumět médiím: extenze člověka*. Praha: Odeon, 1991. Eseje (Odeon). ISBN 80-207-0296-2.

³ AL-KHALILI, Jim. *Černé díry, červí díry a stroje času*. Praha: Aurora, 2003. ISBN 80-7299-069-1.

Portály a čarodějky – skok do neznáma

Pro účely této vizuální práce jsem si ze svého světa vybrala čarodějky, strážkyně nejrůznějších sil a kouzel, oplývající nějakou vlastností nebo schopností, kterou jsou připraveny předat nálezci při správném otevření portálu. Portály a vstupy do jiných světů jsou záležitost, která mne baví svou otevřenou a neurčitou povahou – nechává volnost v dokreslení dějů za tajemnými „dveřmi“ do jiných dimenzí a neurčuje žádným způsobem jak nebo co najdeme, pokud se tudy vydáme. Hledala jsem cestu, jak přenést postavy do reálného světa a zároveň jim zachovat jistou éteričnost, lehkost bytí, dalo by se říci efeméřnost. Dlouhodobě hledám ve svém životě formu a vyjádření toho, co by mohli „strážci“ být. Za tu dobu se chtě nechtě na toto téma nabalilo mnohé smetí, mnoho vlivů, od kterých se v této práci snažím co nejvíc oprostit a vrátit se k tomu, co považuji za původní, vnitřní a hluboko uložené v mé mysli. Největší problém v tomto hledání je pro mne pomíjivost a selektivnost lidské paměti. Když jsem se ke svým materiálům vrátila nyní, po patnácti letech od doby, kdy jsem je vytvářela se svou kamarádkou, zjistila jsem, že mnohé věci, samozřejmé pro mé dětské já, jsou nenávratně pryč ve víru informací, které jsem od té doby absorbovala. Na druhou stranu jsem si při čtení těch dvou sešitů na mnohé vzpomněla. A zajímavé je, že mezi vzpomínkami na to, jak jsem se tajně ve škole převlékala do „Superobleku“⁴ a „dopisovala si“ s astrálními bytostmi jsou i vizuální vzpomínky na sny, které jsem pak přepisovala a podle nichž jsme určovaly naší další kouzelnou cestu. Posbírala jsem dohromady útržky paměti, nákresy, zápisky a sestavila osu hlavních účelů a smyslů jednotlivých postav mého vyprávění.

Pro jejich zviditelnění bylo zapotřebí najít správnou techniku, která by vyhověla mým představám v kombinaci s estetikou okolního světa, který jsem se rozhodla nakreslit. Zpočátku jsem počítala s tím, že kreslenou formou vytvořím všechny součásti a nebudu využívat žádných živých postav, ale přece jen jsem cítila, že bych do svého děje chtěla vtisknout něco živoucího, a tak jsem začala experimentovat s videem, s postavami lidí a zvířat, s principy napodobujícími rotoskopii, a nakonec s natáčením na zeleném plátně. Pomocí počítačové postprodukce jsem upravovala videa tak, abych získala výsledek, který se nejvíc blíží představě čarodějky z jiného světa. Do tohoto procesu jsem zapojila materiál tyl, který mi v dětství byl blízký – ráda jsem si z něj dělala pláště a s těmi se pak proháněla po lukách a lesích. Zjistila jsem, že ať už byla moje herečka – čarodějka – pohybově zdatná jako profesionální baletka či jen v normální míře, tyly je spolu s květinovými věnci a maskami zvířat a démonů⁵ vracely do dětství ještě víc, než jsem si představovala. Před kamerou se tak otevíraly dětské vzpomínky každé z nich, smysl všech her, které jsme jako malé vedly, všech uvitých věnců a touhy po strážných jelenech po boku, ožívaly magické formule a kouzelné amulety, vedly se souboje dobra se zlem, ohně s vodou a díky tomu vznikl materiál veskrze spontánní, což bylo od začátku mým cílem, o kterém jsem však netušila, že bude tak důležitým aspektem této práce.

⁴ Příloha č. 2

⁵ Příloha č. 15

Proces tvorby – cesta a prostředky

Co se týče stylu, jakým jsou kresby vyrobeny, testovala jsem práci s uhlím a tužkou, ale ve výsledku jsem se rozhodla pro digitální kresbu v Adobe Photoshop. Pro kolorování jsem využila nástroj Adobe Fresco, který má tu výhodu, že simuluje výplň jako akvarelový štětec a dává tak skvělé možnosti míchání barev a jejich překrývání. Stále to je však počítačový program, a tak jsem mohla odhodit strach, který jsem vždy cítila při reálné akvarelové kresbě a začít naplno experimentovat s variantami, které mne napadaly, různě je zapínat a vypínat a rozhodovat se svobodně a okamžitě. Našla jsem si vhodný typ štětce, zvolila sobě blízkou barevnost a pustila se do práce. Díky tomu, že vlastním kreslicí tablet s obrazovkou (Wacom Cintiq) pro mě byla kresba a následné kolorování čirým potěšením a donutila jsem se přestat, až když mi to dalo najevo tělo a vzkázalo mi, že bych se měla posunout k dalším fázím tvorby. Minimálně k tomu jednotlivé položky (je jich 80) rozanimovat a rozdýchat, abych je mohla složit se strážkyněmi jednotlivých oblastí mého světa do jejich kompozic.

K natáčení čarodějek jsem používala především naše studio, obsahující nejen moderní kamerovou a světelnou techniku, ale také možnost zahalit se do zelené a tím pádem otevírá cestu k pozdějšímu klíčování záznamů (což jsem dělala pomocí pluginu Red Giant Trapcode v programu Adobe After Effects) tak, aby pozadí zmizelo a na záběru zůstala pouze kýžená postava. Pokud se toto provede dostatečně citlivě, lze takto zaznamenat i poloprůhledné materiály – což byla výzva, s níž jsem se nutně musela setkat, jelikož jsem své čarodějky celé obalila do tylu. Během několika natáčení se naštěstí žádné technické potíže nevyskytly, a tak jsem získala několik desítek sekvencí, ze kterých jsem pak vybrala ty nejlepší – ty jsem vyklíčovala, přidala efekty v několika vrstvách, vyrenderovala jako sekvence .png obrazů (kvůli průhlednosti) a začala je propojovat s jednotlivými kresbami tak, aby každá strážkyně měla svůj účel, atmosféru a své poslání. Ke každé čarodějce jsem také přidala nějaký efekt, který podtrhuje její základní prostředí (žár, světlušky, plasma, vodní bubliny apod.). Nechtěla jsem je přeeffektovat, i když se ve své obvyklé práci zabývám speciálními efekty ve videu, zde jsem zvolila cestu, že méně může být více. Barevnosti víceméně vyplývají z účelu každé ze scén – ty jsem jen pocitově tónovala a doladovála.

Vlastní materiál na projekci jsem vybírala dlouho, jelikož žádný nesplňoval všechny moje požadavky. Některé byly příliš lesklé, jiné příliš bílé a ve tmě při zkouškách v aleji příliš viditelné, další příliš průhledné. Nakonec jsem zvolila polyesterové plachty, na které jsem narazila po měsících hledání. Zejména jsou vhodné tím, že jsou černé, takže ve tmě zmizí, avšak berou světlo projekce jako mnohé světlé materiály, nemění barvy, jsou matné, takže nezpůsobují zbytečné roztrášení obrazu a také jsou dostatečně pevné, abych je mohla uvázat pomocí provazů a vytvořit z nich svoji instalaci. Projekčními plochami se stanou i stromy, jelikož projekce bude dopadat na jejich kmeny a listy. Vzhledem k tomu, že tam žádné listy zatím nejsou, bude to element překvapení i pro mne jako pro autorku, ovšem při materiálových testech se ukázalo, že minimálně kmeny a větve fungují velmi dobře.

Videomapping – od prvního setkání až sem

Miluji světla. Barevná, poskakující, magická a zářivá, stažená do úzkých kuželů nebo roztažená do atmosférických ploch. Správnou volbou barev dokáže osvětlovač navnadit diváka a přenést ho tak do světa, kde mu společně s kolegy připraví nezapomenutelné zážitky. Předpokládala jsem, že se stanu právě osvětlovačkou. Trénovala jsem, už jsem to celkem zvládala a video pro mě zatím bylo cizím elementem, nepoznanou záhadou. A pak jsem slyšela onu památnou větu, kterou řekl Honza, když jsem mu popsala své touhy.

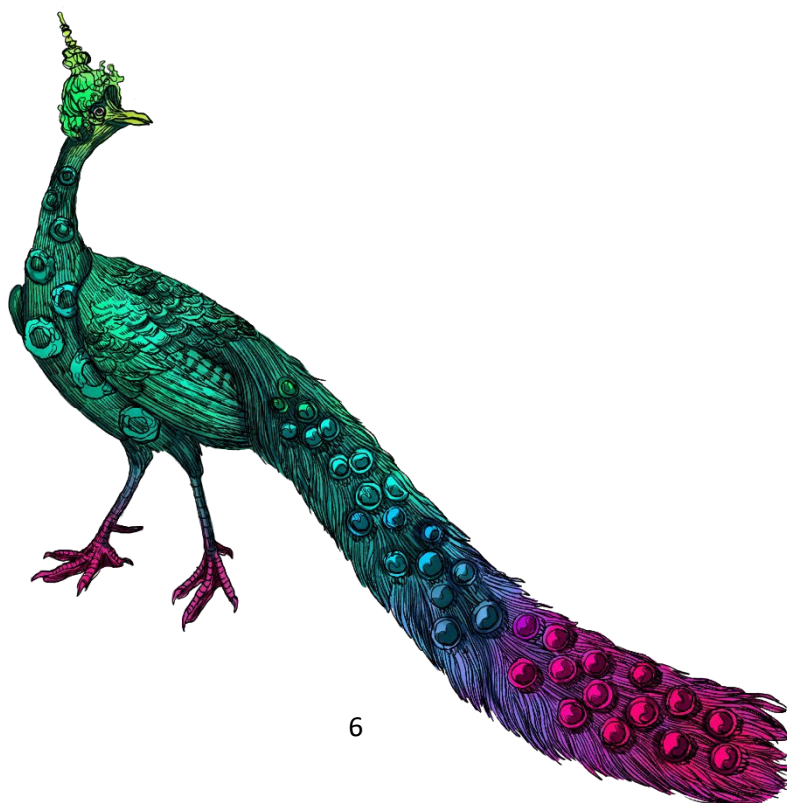
Cituji: „Myslím, že by ses víc hodila na video.“ Na video? Říkala jsem si v tu chvíli, to je hloupost, ale vrtalo mi to hlavou, nedalo mi to a pustila jsem se do objevování softwarů a cest, jak přidat k těm kouzelným barevným plochám obsah. Video mě fascinovalo a naprosto jsem mu propadla. Pomocí softwaru Resolume Arena (jeden z několika existujících, obvykle používaných v průmyslu, za mě nejsympatičtější ze všech) a projektoru rozprostírajícího paprsky přesně mířeného světla na nejrozličnější plochy je možné změnit bílou nebo šedou stěnu/plátno/objekt na čarovnou hru abstraktních barev, promítat pobíhající srny anebo chcete-li – ze zámku udělat akvárium. Skvělé na tom je, že jednotlivé vrstvy, kterých můžete mít, kolik váš počítač zvládne, se dají libovolně prolínat mezi sebou v různých poměrech a módech prolnutí a tím lze z několika málo generovaných abstraktních prvků docílit zajímavých kompozic. Nejlepší část toho všeho je, že dnešní doba, nakloněná real-time grafice, nabízí takřka neomezené možnosti při vytváření obsahu. Můžete postupovat absolutně digitálně nebo například připojit kameru přes vzdálené připojení NDI a kreslit na papír, který pak promítáte a efektujete v Resolume. Také lze propojovat různé softwary jako Touchdesigner apod. Svět videa je krásný v tom, že když jednou pochopíte, jak se které efekty chovají, ve většině programů se pak už jmenují stejně a tím pádem vám nebude dělat problém přecházet mezi softwary a volně se mezi nimi pohybovat. Ale není to jen svět s „Add Subtract effect RED na 50% opacity na master composition, effect all layers“ (Ano, tím myslím růžový filtr.). Ať už se připravíte sebelépe, pořád pracujete s technikou, a ta „cítí strach“. Obavy z toho, ukázat všem ostatním, co máte smíchané na monitoru jsou přirozené, obzvlášť, má-li výsledná projekce mít přímo zámecké rozměry. Vyrovnávala jsem se s tímto strachem zpočátku své tvorby dost těžko, až jsem se naučila vnímat to tak, že pokud uděláte všechno tak, jak máte, a nakonec exploduje lampa projektoru, opravdu za to nemůžete a nic s tím nenaděláte. „Kdo se bojí, trpí dvakrát.“⁶ Toto heslo mne začalo provázet mým novým audiovizuálním životem, ať už jsem promítala na malém večírku, na hlavní stagi festivalu pro 30 000 lidí nebo z okna Arcibiskupského paláce, kde byl projektor skoro větší než já. Díky správnému vedení mé práce a mnoha šancím jsem rychle pronikla do české video scény a začala pracovat na množství zajímavých projektů. Videomapping a projekce obecně jsou stále pro část lidí záhadou, stává se mi, že lidé přichází k plochám, na které promítám a dotýkají se jich, nechápou, odkud se světlo bere. Ve velkém měřítku pak mají tato kouzla grandiózní účinek, obzvlášť, když v okolí není přílišné množství světelného parazitu

⁶ ROWLING, J. K. a Newt SCAMANDER. *Fantastická zvířata a kde je najít*. 2. vyd. Přeložil Pavel MEDEK. V Praze: Albatros, 2013. ISBN 978-80-00-03254-2.

a stejně jako s magií a jejími rituály zde platí, že když nás je víc a pracujeme jako tým, dokážeme velké a krásné věci. Multilab a jeho prostředí je pro takovou práci naprosto ideální, setkávají se zde kreativní lidé s mnoha estetickými i technologickými přístupy a mohou tak vzniknout neotřelá díla.

Problém velkých projekcí bývá obvykle ten, že se příliš soustředí na líbivost a používají stále ty samé motivy dokola. Hořící dům, zarostlý dům, padající cihly, efekt zrcadlení apod. Divák pak plnými doušky konzumuje naservírovanou show, vidí to, na co je zvyklý, líbí se mu to a nemůže vědět, že možnosti tvorby jsou ještě jinde, což po něm ani nemůžeme chtít. Ta pravá zábava pro nás přichází ve chvíli, kdy jako tým hledáme a nacházíme nová řešení, nové cesty, jak docílit efektních výsledků, experimentujeme s technikami či barvami a nenecháváme se strhnout touhou lidí vidět klasiku. Paradoxně pak dochází k situacím, kdy se to lidem líbí ještě víc a máme tak jistou šanci vychovat si alespoň částečně diváka po stránce estetiky, kterou mu nabízíme. Neříkám, že ve světě neexistují kreativní videomappingy – je jich spousta, ať už jde o Barcelonské studio Onionlab, Francouzské studio AV Exciters nebo některé z týmů, které každoročně zápolí o prvenství na One Minute Mapping v Japonsku, ale v běžném pojetí mappingu jsou stále sklony nechat alespoň jednou spadat cihly v 3D pohledu skrz dům. I proto do svých děl komponuji kresby, používám je i ve své běžné práci a celkově se snažím o jistou míru nenásilného storytellingu. S tím, jak se vyvíjí grafika, a jak rychle postupuje vývoj programů, je cesta k experimentování otevřená a na rozdíl od minulosti nám již nestojí v cestě nemožnost si „jen tak“ něco vytvořit, je to jednodušší než kdy dřív a je potřeba to v maximální míře využívat.

Promítání je pro mě ideální formou vyjádření, mám na tom ráda oba aspekty této práce – možnost živě reagovat na změnu barevné nálady či hudebního beatu i měsíce připravovat pětiminutovou show. Líbí se mi efekt, který projekce mají na diváka, možnost přidávat tento prvek do atmosféry událostí a chci v tom dál pokračovat. Doufám, že současná pandemická situace brzy odezní a já se budu moci naplno vrhnout zpět do svého vysněného světa barevných vizualizací, oživlé formy své vnitřní magie.

Popis díla – teď technicky

Jedná se o venkovní video instalaci, která je vymyšlena do prostor zámecké stromové aleje, ale je realizovatelná i ve vnitřních prostorách zámku Valeč (kvůli počasí). To také předurčuje její další možné využití v případě výstav nebo akcí, kde počítám s jejím využitím v plné nebo omezené míře.

Na tuto instalaci jsou použity čtyři projektory Panasonic o výkonu 5400 ANSI, jsou propojeny převodníky HDMI-SDI na dlouhou vzdálenost přes SDI kabely do režie, kde jsou čtyři počítače, jelikož celá instalace je interaktivně ovládána pohybovými čidly. Pohybová čidla jsou rozmístěna tak, že když člověk přijde do místa instalace a dojde do určitého bodu, spustí se část děje. Tyto body jsou celkem čtyři, což znamená čtyři pohybová čidla o dosahu cca 3 až 5 m v kružnici. Všechna čidla vedou do hlavního „mozku“ pomocí kabelů CAT6. Kompletní technickou realizaci pohybových čidel a ovládacích prvků provádí MgA. Vít Trunec, včetně programování, jelikož systém je naprogramován tak, aby ovládal počítače a projekce se spouštěly samy. Odbavovat se bude ze softwaru Resolume arena, který bude na každém ze strojů a je nutný vzhledem k náročnosti terénu – budu mapovat jednotlivé části až na místě, podle umístění pláten. Mapováním myslím zakřivení perspektivy obrazu proti čočce, zmenšení, posun obrazu a časování jednotlivých sekvencí.

Promítací plátna jsou umístěna pomocí provazů v aleji v počtu cca deset kusů a jsou černá, tudíž nejsou příliš viditelná za tmy. Instalace počítá s tmou, maximálně decentním přísvitem tak, aby diváci například nenarazili do stromu, ale minimální světelný parazit v oblasti je vhodný právě pro neviditelnost jednotlivých technických prvků.

Celkově divák uvidí 12 náhledů do jiného světa, pokud projde celý úsek, kde jsou nainstalována čidla. Každý náhled má svoji atmosféru, jedná se o čistě vizuální záležitost doplněnou jen pocitovým zvukem zvonečků. Vzhledem k pozdní hodině stmívání v době, kdy tam bude instalace vystavena, nelze předpokládat, že na vedlejší pastvině stále budou ovce, které jsou přirozenou zvukovou kulisou díky svým zvonečkům na krku. Proto bude připravena varianta reprodukováného zvuku japonského chrámového zvonku.

Nyní je čas překročit magický práh a přejít do mého světa, světa kouzel.

Anne ve světě kouzel

Ležela jsem v posteli a okolo mě se rozprostírala bílá aura, ochranné kouzlo, které jsem si vymyslela, protože mne v noci často děsily postavy vycházející ze tmy. Svou hůlku, plášť a knihu kouzel jsem měla položenou vedle sebe a přemýšlela jsem, jaká další magická dobrodružství mi přinesou sny. Vždycky jsem cítila propojení mezi sebou a přírodou, jako by si se mnou příroda povídala a radila mi tajné formule. Často jsem si představovala, jak přicházím do školy a přeměním celou třídu na probarvenou třpytící se místnost. Když jsem odjížděla autem s rodiči domů, sledovala jsem z okénka jiskřivé souboje dalších čarodějek, zvířat a ostatních tvorů z jiného světa.

Ten svět se jmenuje Algrézie a je to celá planeta, která funguje výlučně podle mých pravidel. Jejím středobodem je magie. Magie dobrá a zlá ve věčném boji, magie využívaná k lehkému pozměnění okolností, rozfoukání větru, ochraně i obraně, ale i útoku. Já jsem si pro sebe vybrala cestu přírodní magie. Do Algrézie se dá fyzicky dostat pouze průchodem skrz portály – které nejsou pro obyčejné lidi (lidi, co nevěří) vidět, ale zase není možné je úplně uzavřít, a tak z nich čas od času prosákne něco do našeho světa. Jeden takový portál se nachází ve staré aleji, jenže k tomu, abych ho dokázala otevřít v tomhle světě je potřeba znát ta správná slova, přesné místo a magickou techniku. Většinu času jsem tedy trávila obcházením jednotlivých stromů a hledáním toho místa pomocí Folfoniového klíče, který ve správnou chvíli aktivuje portál a odemkne ho.

První konkrétní vzpomínka na to, že ovládám magii, je ze školy v přírodě třídy 6.A, kdy jsem dostala nápad na svůj první Superoblek, vyrobený ze dvou na sebe oblečených sukní a bílého papírového špičatého klobouku. Víím, že jsem tenkrát měla v mysli pouze základní kouzla – kouzla počasí. Od svého dědy jsem dostala vyřezaný přívěšek ve tvaru spojeného slunce a měsíce, který on sám vyřezal, a ten se stal symbolem mého prvního zasvěcení. Každá čarodějka nebo čaroděj si na začátku své kouzelné cesty vybírá, který z těchto dvou prvků je pro ni přitažlivější. Já patřím měsíci. Jsem odjakživa náměsíčná a pokaždé, když vidím úplněk, cítím, jak z něj na mě přechází jeho magická síla a dokážu ji z něj čerpat plnými doušky. Nejsilnějším spojením je ovšem právě slunce + měsíc. Pokud děláte kouzlo ve dvou s tím, že každý čerpáte z druhého pólu, můžete dosáhnout daleko silnějšího výsledku, ovšem nabírat sílu se dá i z ostatních přírodních vlivů. Například podobně silné účinky jako měsíc má bouřka, obzvláště blesk. Pro některé lidi je zdrojem síly jasná modř oblohy a sluneční svit, pro mě to jsou však kapky deště, zvedající se vítr a přicházející bouře. Každá čarodějka nebo čaroděj v Algrézii, ať už má jaké chce zaměření, má taky svůj živel. Je to základní element, první stavební kámen magie, kterou následně buduje svým vzděláváním a zkouškami, kterými prochází. Živly lze vzývat, žádat je o pomoc a obzvláštní smysl je pak přisuzován spojení všech čtyř živlů. Dokážou dodat sílu, když se jí člověku nedostává a být při něm, když je zapotřebí. Živly jsem si na pomoc volala často, nejjednodušší ovšem je přivolat ten, který je váš. Mým elementem je vzduch.

A tak jsem pobíhala po loukách, hrála jsem si s větrem, přivolávala ho a odvolávala, zkoušela své schopnosti, nechávala se omývat deštěm a slunečními paprsky, snažila se poznat bylinky a před spaním jsem nechávala svou mysl plout a vnukávat mi myšlenky na nová kouzla a formule, cestovat do neznámých končin a tam někde se zrodil nový svět, svět Algrézie. Bylo nade vše pochybnost, že dostat se do ní fyzicky je složité a bude to vyžadovat mnoho dalších vývojových stupňů, ale našla jsem ještě jeden způsob.

Zjistila jsem, že se tam dá dostat skrz sny. Tahle cesta je samozřejmě jednodušší, protože stačí usnout a přenesete se na schůzku jednoho z tajných spolků, sídlících na hradě skrytém hluboko v Algrézských horách. Objevila jsem, že spolky vznikají a zanikají podle úrovně čarodějek, jsou spolky spřátelené, a pak ty, které proti nim bojují. Těm velela Miss M. Miss M nebyla vždy mojí úhlavní nepřítelkyní. V čase, ve kterém jsem pocítila první náznaky svých schopností, to byla moje astrální strážkyně. Trochu vám o ní povím. Miss M je mocná čarodějka, žena dvou tváří, která může chránit ale i ničit celé světy. Není dobré být s ní v křížku – bohužel, to se stalo, a tak to byl nepřítel č.1. Dřív to byla moje hlavní ochránkyně, moje nejoblíbenější učitelka na škole, a zjevovala se v Algrézii vždy po mém boku a na mé straně. Jenže to, co viděli moji spolužáci ve třídě byla pouze její astrální kapka – otisk, který konstantně vysílala místo sebe na zemi a budila tak dojem, že o ničem neví. Zatím co ona neustále vysílala z Algrézie svůj otisk sem, já jsem se snažila se dostat tam. I když její magie byla silná, to, co dělala vyžadovalo extrémní vypjetí, a tak po nějakém čase začala spolupracovat s démony a vlkodlaky, až nakonec úplně propadla zlu. Vysávala moc všem entitám, které potkala a ovládala ta nejtemnější kouzla. Hrdá na svou temnotu, skrytá v tomhle světě plánovala převzetí moci nad Algrézií. Často jsem za ní chodila do kabinetu a vyzvídala jsem novinky z magického světa, ale nikdy to nemělo valný smysl, její astrální kapka totiž byla opravdu přesvědčivá. Někdy však skrz dimenze prosákla i část jejího pravého já – jako například, když jsem na chodbě ve škole našla kus jejího roztrženého pláště. Že jde o kus obleku jsem poznala na první pohled a hodlala jsem ji s tím cárem usvědčit na příští schůzce na hradě.

Zatímco spolužáci si ničeho nevšimli, na ulicích v Algrézii to vypadalo jinak. Schopnost vycítit nebezpečí místní obyvatelé ovládají skvěle. Tam to není tak, že se někdo narodí bez magie nebo s magií. Každý jí má v sobě. Jde pouze o to, jakou stranu si vybere a jaké její aspekty hodlá využívat. Existují mnohé zelené čarodějky, které nejraději meditují v hlubokých lesích, hrají si s větrem, poslouchají písně stromů a mluví s vodou, existují čarodějky ohnivě červené, které dokážou vzplanout v něčím srdci a ovládat ho nebo způsobit zamilovanost. Lásku jako takovou ovšem ani jejich kouzla nevyvolají. Je to speciální kouzlo, které se samo objevuje a mizí, pokud ho nedetekujeme včas. Také většina kouzelných pokusů přivolat lásku v důsledku končí velmi špatně. Existují samozřejmě bílé čarodějky, které okolo sebe šíří duhovou plasmu a veškeré své umění pokládají za dar pomoci ostatním a pak ty temné, které způsobují chaos nebo například šedé, které se snaží neutrálně proplout světem kouzel a jejich oblíbené schopnosti jsou neviditelnost či cestování časem. Avšak nemusíte se přidat ani k jedné této skupině na sto procent. Stejně jako jsem to vždycky chápala v té době ve třídě – nemusím být „ghotic“, když se mi líbí tmavé oblečení a nemusím být „emo“, když chci mít růžovou patku a v té době módní „skate“ boty. Naučila jsem se postupně v obou světech vybírat si to, co se mi líbí nejvíc, aniž bych nutně patřila k té či oné skupině lidí a libovolně to kombinovat. Dost možná proto jsem taky byla poměrně osamělá, ale naučila jsem se to zdůvodňovat tím, že většina lidí je příliš přizemní, než aby mojí magii pochopili. Ale přece jsem měla kamarádky a jednu, kterou jsem ve své době považovala za nejlepší. Jmenovala se Kamila.

Když jsem si byla svými schopnostmi už trochu jistá, rozhodla jsem se jí s celým svým světem svěřit. Kamila měla na mojí magickou práci velký vliv, nebo rozhodně do mého světa začala vnášet vlivy vnější. Nemohu jí to vyčítat, prostě žila život, který nedával příliš prostoru k svobodě mysli. Zatímco zpočátku jsem nezpůsobovala, že některá kouzla nejsou funkční formule, ale pouze obrácená slova z Harryho Pottera, výklad karet nebo kyvadlo mi učarovaly asi v jiném smyslu, než jí. V celku vzato, naše cesta byla jedna, ale každá jsme šly po jiné straně. Jelikož byla o rok a půl starší, měla výsadní právo rozhodovat o tom, kudy se ta cesta bude ubírat, ale co už nemohla ovlivnit bylo, kudy po ní projdu já. Někdy v tu dobu, bude to tak v sedmé třídě, Miss M definitivně propadla zlu, a to jí pohltilo a rozprášilo v hlubinách jejího vlastního temného vesmíru. Odešla z naší školy a místo ní jsme dostali novou učitelku, která nebyla ničím jiným než nastrčeným špehem z magického světa. Jmenovala se Malicia. Malicia vypadala, i přes veškerou snahu působit obyčejně, jako příkladná čarodějnice. Měla ohnivě oranžové vlasy a nosila zásadně černé šaty a rudou rtěnku. Taky se spolčila s naším třídním učitelem, který, jak jsme s Kamilou zanedlouho zjistily, celou dobu tajně spolupracoval s Algrézií a stálo nás mnohé úsilí a průšvihy ho odhalit (Jako když náhradní angličtinář vybral sešity s domácími úkoly a já jsem v hrůze zjistila, že jsem v tom samém sešitě měla zapsané rozhovory s lidmi z Algrézie, bohužel vůbec neměl pochopení, a tak byli do školy předvoláni moji rodiče, kterým jsem samozřejmě nic nemohla prozradit, takže z toho byl jeden z mnoha mých tehdejších malých školních průšvihů.). V průběhu toho času už jsem o Algrézii zjistila mnohem víc a taky jsem spolu s Kamilou získala tři důležité předměty, společně s naším prvním osvědčením o kouzelné úrovni.

Všechny schůzky a události jsme zapisovaly do naší knihy kouzel, původně pouze mého sešitu na domácí úkoly z matematiky, který na hodinách zůstával žalostně prázdný. Často jsem ve škole využívala svoji schopnost dělat úkoly na poslední chvíli a dostávat z nich podobné známky, jako spolužáci, kteří se museli učit doma. Později jsem se musela naučit se učit, a trvalo mi až do mých dvaadvaceti let, než jsem správně pochopila, jak na sobě pracovat, jak nepřestat ve snažení a nenechat se rozptýlit. Do té doby jsem školou víceméně proplouvala za pomoci své dobré paměti, například básničky jsem se zásadně učila až o přestávce před hodinou, a i přesto jsem z nich dokázala dostat za jedna, což jsem samozřejmě přikládala svým kouzelným schopnostem. Ale teď k těm předmětům.

Prvním naším získaným artefaktem byl Folfoniový klíč. Folfoniový klíč je věcí, kterou dostanete v momentě, kdy se přehoupnete ze základní úrovně čarodějky. Může to být prakticky cokoli, většinou něco drobného, například šperk jako prsten, brož nebo náramek a bývá to náhodně nalezená věc. Slovo „náhodně“ raději zapomeňte, v Algrézii žádné náhody nejsou. Pokud něco najdete například na zemi, tak jste to prostě měli najít a někdo, komu záleží na vašem osudu, vám to posílá schválně. Maskování za náhody je účinné, nevšímaví lidé prostě projdou okolo. Já jsem svůj Folfoniový klíč našla na chodbě u skříněk ve škole a jelikož škola byla centrem mého světa v obou dimenzích, když jsem ho zvedla, abych si ho prohlédla, bylo mi hned jasné, že to je on. Myslím, že kdybyste našli Folfoniový klíč, tak to rozhodně poznáte, obklopuje ho totiž silná aura tajemství a kouzelné síly. K tomu, abych získala svůj Folfoniový klíč, jsem předtím musela složit několik zkoušek na hradě v Algrézii. Každá čarodějka ho nosí u sebe a jeho odebrání nebo ztráta se rovná tomu nejhoršímu, co se vám na téhle planetě může stát. Kromě toho, že to je předmět, který vám pomáhá nacházet portály, je to něco jako umocňovač vaší

magie, něco, co z neviditelné udělá viditelnou, ze slabé silnou, a tak je dobré si jej držet blízko u těla- popř. na těle, jedná-li se o něco, co můžete nosit. Obvykle to tak bývá, Folfoniové klíče jsou stejně jako ostatní magické propriety šité na míru astrálními strážci, takže například špatná velikost nebo barva nehrozí. Zároveň nikdy jen tak neprozrazujte, jaký klíč je ten váš – protože existuje mnoho zlých čarodějek a čarodějů, kteří by vás o něj rádi připravili. Folfoniové klíče se také vyvíjejí v čase podle svých nositelů a zpravidla mívají tři úrovně, po získání třetího klíče lze první a druhý použít například k chvilkovému extrémnímu zesílení schopností, avšak musíte počítat s jeho zánikem, což většina lidí není ochotná podstoupit.

Druhým zásadním předmětem pro všechny čaroděje nebo čarodějky je Gideon. Gideony jsme také dostaly od svých astrálních strážců a na rozdíl od Folfoniového klíče není třeba je skrývat. Naopak. Je to nejdůležitější ochranný prvek, který v Algrézii používáme. Jsou to amulety všech barev, tvarů a velikostí, které jsou obvykle darem od starší čarodějky té mladší a v noci světélkují. Často v nich můžete spatřit prvky starobylých božstev, symboly mytologií i dávných kultů. Jejich vzhled je dán původem vaší duše, její cestou a zkušenostmi, které za dobu od svého stvoření pochytila. Tyhle Gideony mají moc vás do určité míry chránit před útoky, které na vás neustále směřují prosáklé bytosti z jiných světů. I v tomhle světě – myslím na Zemi – je důležité se před takovými útoky chránit. Říkáte si asi, jak poznáte, že na vás něco útočí? Velmi záleží na tom, co to je. Je velký rozdíl mezi tím, jestli na vás zaútočila jedna slabá entita, malé dravé zvíře, něco, co se dá Gideonem lehko odrazit anebo jestli to byla Miss M. Na tu by totiž žádné Gideony platné nebyly. Obvyklé útoky se na úrovni Země projevují jako praskavé jiskry energie v nečekaných místech, je možné, že spatříte siluety útočících tvorů, v takovém případě pak záleží především na síle vašich schopností, obrany a úrovni Gideonu, ale taky si můžete na pomoc zavolat svého astrálního strážce.

K jeho přivolání (vyvolání) existují rituály, o kterých se dozvíte pomocí dopisů, popř. Křispojení. Proto je dobré mít Gideon a svůj nástroj – nejlépe hůlku – vždy při sobě. K většině spojení, vyvolání nebo průniku entit do naší dimenze dochází v noci. Noc má magickou sílu skrýt běžný svět, který jinak rozptyluje naše vnímání a ozářit sdělení, která máme dostat, v kombinaci s mlhou odhaluje podstatné, ukrývá nepodstatné a pomáhá záření magických artefaktů vyniknout. V noci roste kouzelná moc a pravděpodobnost zviditelnění magie jako takové se zvyšuje s každou chvílí od západu slunce a trvá až do rozbřesku, takže je to ideální čas vydat se na cesty za dobrodružstvím.

Třetím nezbytným předmětem pro čarování je hůlka. První hůlky jsem si ještě jako větrná čarodějka vyráběla ze špejlí omotaných stříbrnou izolepou, ovšem jejich pevnost nebyla zrovna valná. Zkoušela jsem různé délky, tvary, zakončení v podobě přilepeného vltavínu, skleněné míchací tyčinky z máminy laboratoře, pomocí nichž jsem dělala tzv. mikromagii, ty se ovšem tříštily skoro stejně jako špejlové hůlky a pak také kus černého rybářského prutu – nosit u sebe téměř metrový předmět ovšem nebylo moc praktické. Až jednou při procházce okolo přehrady u babičky na Slovensku jsem našla tu pravou hůlku. Byla z tvrdého rákosu a měla asi 20 cm, spodní část ideální k vytvoření držadla pomocí lepenky a špičku zploštělou, takže jsem hned věděla, že bude skvěle směřovat energii. S hůlkami se to má tak, že k provádění kouzel sice stačí vaše mysl koncentrovaná na kouzlo a správná formule, ovšem pokud máte hůlku nebo hůl, získáte mocný

koncentrátor energie. Ta se nástrojem usměrní a umožňuje tedy kouzlit cíleněji, jsou ale i čarodějové, kteří využívají především svou mysl a dokáží energii koncentrovat v sobě, je to však o mnoho těžší a k běžnému používání magie je dobré využít maximum prostředků pro zdárné zvládnutí kouzla. Také platí pravidlo, že čím déle tento předmět – hůlku či hůl budete vlastnit a používat, tím mocnějším se stává, je to něco jako když učíte telefon mluvit a on pak doplňuje správná slova sám.

S Kamilou jsem objevovala taje – teď už našeho kouzelného světa, obohaceného o spousty definicí z knih, které jsme našly v knihovnách našich rodičů nebo koupily v oddělení „Esoterické“ v Luxoru. Také jsme využívaly výňatků z filmů a her, které jsme považovaly za záblesky starodávné moudrosti v pozemském světě. Jak jsme rostly, tak se měnila i naše magie, a tak jsem si už nehrála s větrem, teď jsme objevovaly tajná znamení na domech, chodily cvičit souboje do naší zahrady, a i naše kouzelné obleky prošly zásadními změnami. Byly temnější, promyšlenější, s více součástmi, naopak zmizely klobouky. Já jsem měla smaragdový komplet s pláštěm až na zem, tenhle oblek mi ušila teta s mámou u babičky a plášť s kápí mi dal pocit kompletnosti. Obleky, stejně jako kouzla a ostatní magické předměty jsme dostaly jako dary od našich astrálních strážců. Všechna vnuknutí, kouzla a vzhledy vašich pomůcek od Folfoniového klíče až po plášť záleží na síle a zaměření vašeho astrálního strážce. Je to otisk duše, který podle magických pravidel nejlépe náleží k té vaší. Což teoreticky znamená, že každý by měl dostat přesně to, co chce a potřebuje. To, jestli to tak funguje v praxi je ovšem otázka, někdy lidé nedokážou přesně formulovat svá přání, často něco předstírají a jejich přání vyslaná strážcům se liší od jejich pravé touhy, což může být pro astrální strážce dost matoucí. Ale entity jako strážci nejsou jediní tvorové, kteří se v astrálním prostoru mezi dimenzemi pohybují.

Během našeho hledání jiných dimenzí jsme krom všudypřítomných zvířat, která si také můžete ochočit, narazily na mnohé další entity. Stejně jako jsou lidé hodní a zlí, i entity existují ve všech představitelných úrovních dobra a zla. Některé zaútočí – ale pak jsou takové, kterým se vyplatí naslouchat. Dávají totiž rady, prozrazují nová kouzla a zaklínadla, a tak zvětšují naši moc. Skrz jejich promítnutí do našeho světa realizují sebe – každá entita má nějaký úkol, nějaké poslání a pokud se vás snaží kontaktovat, jde už jen o to poznat, za jakým účelem tak koná. Jenže jak je slyšet, nebo dokonce vidět?

Nejlepší a nejprověřenější způsob je sejít se s nimi na hradě v Algrézii. Způsobů je samozřejmě víc – a pokud zrovna neumíte astrálně cestovat, což se nám ani přes nesčetné pokusy u Kamily v pokoji nikdy nepovedlo – vždy nás někdo nebo něco vyrušilo – budete se stejně jako my muset spokojit s tzv. dopisy, které tady zanechávají. Nepředstavujte si dopisy jako to, co považujeme za dopis na Zemi. Tyhle dopisy jsou mocná znamení a obvykle se nacházejí v tajných přírodních zákoutích, v místech vibrujících magickou energií. Taková místa jsou spojena s historií, často nacházíme dopisy v skrytých prostorách zámeckých zahrad nebo v místech jako například Petřín nebo Čertovy hlavy a většinou jsou někde poblíž umístěny portály – je tedy pravděpodobné, že nalezení dopisu od entity bude ruku v ruce s nalezením správného místa, kudy lze projít nejen do Algrézie. Tyhle dopisy ale nepřijdou jen tak, poštou. Musíte je vyvolat. Zkoušely jsme různé metody, ale nejvíc se nám osvědčilo někam napsat svoji otázku a pak bedlivě sledovat okolí, entity si už najdou cestu, jak vám vykomunikovat odpověď.

Odpovědi získáváme nejčastěji pomocí psychických automatismů, mezi které patří kresby a útržky slov. Přichází k nám totiž samy ve chvílích, kdy nad ničím nepřemýšlíme (například na obzvláště nudné školní hodině) a dokážeme otevřít mysl tak, aby přijímala vlny od entit, které nám je našeptávají. Nejlepší je chvíle těsně před usnutím, krátká chvilka, kdy se náš mozek přeladuje na jinou frekvenci a zachytí tak vlnění, které jinak vytěsňuje a ignoruje. Ovšem otevřít mysl může být velmi nebezpečné, pokud nemáte žádnou obranu – nezapomínejte, že existuje mnoho zlých entit, které se snaží do nás nabourat, vzít si naši energii a naše kouzla, takže je základem všeho se před nimi umět chránit. Jedno z prvních kouzel, které byste se měli naučit je tedy ochranné kouzlo. Tohle kouzlo okolo vás udělá bílou záři, která k vám propustí pouze dobré entity a odrazí ty špatné. Naučila jsem se ho s Kamilou dělat pokaždé, než jsme se pustily na cestu za hledáním vzkazů. Představovaly jsme si energii vesmíru jako dva proudy, černý a bílý a někde uprostřed my, barevná směs všech proudů. Nechávaly jsme sebou procházet bílý proud a filtrovat ho skrz sebe. Z nás vycházel černý, dokud se všechna energie nevyčistila. Bílý proud poté obalil naše těla a uchránil nás na celou noc před nezvanými návštěvníky. Někdy se stane, že přece jen něco projde touto bariérou a v tom případě se musíte připravit na útok. Jsou ale i jiné cesty, jak přivolat odkazy jiných dimenzí. Dá se k tomu taky použít tzv. Křispojení.

Jedná se o magii zrcadel, křišťálových koulí a odrazů, ze které lze také číst v knize akáše. Akáša je něco jako náboženství Alžírce, odkazuje se na prastarou kroniku světa, kde je zaznamenán každý krok všech bytostí od počátku času a světla. Křispojení jsem poprvé objevila ve skleněném kulatém těžítku, které jsem dostala od mámy – přivezla jej z některé z jejích konferencí. Kromě mlhavého odrazu sebe jsem totiž spatřila i jiné věci, záblesky světla a poprvé jsem také uviděla samotné entity, i když zpočátku byly vidět pouze jejich aury. Aura je záření okolo každé věci, která má duši, je to světlo, které nám je pomůže odhadnout, jelikož září takovou barvou – nebo barevnou kombinací – jaké je energetické naladění přítomných tvorů. Může být bílé, tmavě modré, tyrkysové, karmínové, magentové nebo smaragdové, prostě jakkoli barevné. Když už spatříte aury entit, není tak těžké odhadnout jejich formy a představit si, jak by mohly celé vypadat. Často jsou to na první matný pohled lidé nebo zvířata, ale to, že nepatří do našeho světa, se dá rychle poznat podle zbarvení, vypadají jako kříženci všech možných bájných tvorů a původních bohů, jejich kůže nebo srst je pokryta ornamenty nebo šperky, jejich těla působí průhledně a vydávají jasnou záři. V jejich vzezření je něco prastarého, něco odkazujícího k samotnému bodu singularity, jakýsi akášický princip moudrosti. Když přeladíte sluch do jejich dimenze, můžete zaslechnout útržky toho, co se vám snaží sdělit.

Jelikož jsem doma těžítka měla dvě, jedno jsem dala Kamile, a tak jsme se pokoušely udržet Křispojení i mezi sebou. Když nám ale rodiče zařídili bezplatnou pevnou linku poté, co se účty za telefon několikrát vyšplhaly do závratných výšin – přičemž jsme bydlely od sebe jen dva domy, přešly jsme na tento spolehlivější způsob komunikace. Získávaly jsme postupně další vědomosti o obou světech, bojovaly jsme s armádami kouzelných tvorů a začaly používat princip Prozřetelnosti. Když jsem došla do deváté třídy, mojí astrální strážkyně se stala bohyně Artemis a její stará řecká podoba Hékaté. Hékaté byla bohyně čarodějnictví a magie, která kromě mé milované noci, věrných lesních zvířat a měsíce také střežila proměnu dívky v ženu. Zpětně v tom vidím jistou symboliku, vůči které jsem v té době byla slepá.

Nyní jsem už většinu svých kouzelných poznatků hledala na internetu, především jsem vyhledávala důkazy o různých kinezích, zkoušely jsme s Kamilou zapálit sirku ve sklenici pohledem, posunout věci bez toho, aniž bychom se jich dotkly a také sama forma magie uvnitř mne se změnila. Naučila jsem se rozlišovat mezi pravými znameními a vymyšlenými, které vám kladou do cesty lidé, jimž záleží spíš na vlastním pobavení z toho, jak se budete točit v kruzích a zmatou vaše stopy. Ale i přes mnohé takové jsem nepřestávala věřit. I když to občas znamenalo, že se mi moje spolužačky smály. Když jsme měli ve třídě nakreslit, jak si představujeme ostatní spolužáky, nakreslili mě samozřejmě jako čarodějku. Ale to bylo v pořádku, daleko hůř bych si připadala jako dívka, kterou ostatní vykreslili jako malou černou tečku. Já jsem měla svůj svět, svojí mocnou ochranu před vším příkořím. Existence Algrézie a všech dalších dimenzí je vázána na míru víry, kterou jim poskytnete. Všechna kouzla, veškeré magické spolky by zmizely a Gideony pohasly spolu se svými strážci, kdybych přestala věřit, jenže to jsem nepřestala ani v těch nejhorších chvílích. S tím, jak jsme rostly, se také vyvinul náš přístup k magii a z toho, co jsme nyní považovaly za naivní, jsme se na chvíli staly temnými polodémonkami. Já Hékaté a Kamila Alcabeth.

Jak jsme se učily magii a jednotlivá kouzla, zjišťovaly jsme, že každé z nich má svoji podobu. Samozřejmě, že byla fakticky vidět jen v Algrézii, ale pokud byste byli dostatečně pozorní, dala se spatřit i na Zemi. Základem všech kouzel je vyvolat energetickou kouli mezi vašimi rukama. To jsme cvičily každý den, když jsme se potkaly před domem. Seděly jsme na schodech a zkoušely navzájem vyvolat energii. Když dosáhnete bodu, že je základní energetická koule hmotná, tedy že je vidět, máte vyhráno. Každé kouzlo vyzařuje jistý druh vibrací, které ucítíte na rukou a my jsme pokaždé cítily něco jako odpudivou magnetickou sílu, která mezi našimi rukama proudila a prolévala jimi vlny tepla. Podle druhu vibrací pak kouzlu připadá barva a tvar energie, která se z nich uvolní, když ho použijete – jsou i kouzla nehmotná, ta jsou především telepatická a poznáte je pouze podle změny vlnění okolo vás. Existují také jisté ustálené vzorce toho, jak se která uvolněná energie chová, jak se točí do spirálek nebo jestli jiskří, popřípadě jemně praská. Představme si na chvíli, že už jste vstoupili do fáze, kdy jsou vaše energetické proudy zviditelněné – to je také největším milníkem pro získání maximální úrovně a přestup do tzv. Vysoké magie.

Vysoká magie pro nás kromě účasti v Akademii zahrnovala další změnu přístupu ke kouzlům. Začaly jsme se zajímat o jednotlivá fluida, četly knihy pojednávající o Kabbale a můj táta mi doporučil knihu Jitro Kouzelníků. Nedokázala jsem jí v té době ale správně uchopit, docenila jsem jí až v současnosti. Také jsme při vyvolávání žvlů začaly využívat kvintesenci – konečně jsme pochopily, že nejsilnější spojení čtyř žvlů dělá ten pátý. Ale k tomu, abychom mohly nastoupit na Akademii, bylo potřeba fyzicky otevřít portál. Portál do Algrézie, okolo kterého jsme chodily sem a tam, a i když jsme jasně cítily jeho přítomnost, nedařilo se nám to. Zkoušely jsme úplně všechno, žádat entity, kontaktovat jiné čarodějky a čaroděje tady na zemi (Což se ukázalo jako úplně to nejloupejší možné, jelikož se nás pak pokusili zmanipulovat a vtáhnout do světa, který byl tomu našemu opravdu vzdálený, naštěstí jsme to včas dokázaly odhalit.), složité rituály, kterým padl za oběť můj první Folfoniový klíč, ale nic z toho nemělo sebemenší účinek. Možná, že je to tak lepší, protože pokud by se nám to povedlo a my bychom opravdu prošly portálem, musíme si uvědomit, že plynutí času nemusí a zpravidla nebývá v obou dimenzích stejné.

Nikdy totiž není jasné, jak je taková dimenze ve skutečnosti daleko, a tak se může lehkostát, že přicestujete příliš daleko a to, co vám bude připadat jako vteřina, bude ve skutečnosti celá noc. Nebo naopak. To nikdy dopředu nevíte a nezjistíte to, dokud se tam nevydáte. Co kdybychom se najednou objevily na planetě plné ohňových keřů, kde vládne obrovský ještěr a jediné jídlo tam je popel? Nebo na zmrzlé planetě, kde by neexistovala cesta zpět jinde, než ukrytá hluboko v ledu a pak, když bychom ji konečně našly, tak bychom se vrátily o 1000 let v lidské historii?

A tak jsme se držely bezpečnějšího a přímého průchodu do Algrézie skrz sny a pokusy o jejich ovládnutí. Když jsme si chtěly zaznamenat co nejvíc obsahu ze schůzek a přednášek, nechávaly jsme si vedle sebe sešity a tužky. Takhle jsme odhalovaly nové formule a dávaly tvary kouzlům, ve kterých jsme se pak cvičily na naší zahradě. Začaly jsme si vytvářet celé rituály podle naší intuice a rozlišovat myšlenky, které byly obyčejné a ty magické. Ráda jsem si představovala všechny svoje myšlenky jako obrovský vír, který byl v mojí hlavě a já jsem zprostřed něj zkoušela utišit svoji mysl. V tom tichu se pak zjevovaly znaky a znamení, která se dala skvěle využít pro nová kouzla. Taky jsme se začaly zajímat o empaty, lidi se schopností vycítit, co cítí ten druhý a zkoušely jsme se i léčit světlem, což mělo poměrně negativní dopady, protože pokud se o to pokoušíte a neumíte to, většinou na sebe přenesete trápení toho druhého, takže jsme to po nějaké době vzdaly. Empatové nás zajímali daleko víc, zkoumaly jsme původ Indigových dětí a přemýšlely, jestli třeba nejsme jedny z nich. Takže jsme zkoušely vyčistit všechny svoje pocity a odsunout je, soustředit se pouze na toho, komu chcete pomoci nebo z něj něco vycítit a teprve pak správně odhadnout, co ten druhý zamýšlí.

A pak se to stalo, Kamila si našla první lásku. Důkazem, že se naše cesty rozdělují, byl rituál přerozdělení našich duší, který tomu předcházel a při kterém jsme držely obě můj symbol slunce a měsíce. V jednu chvíli přívěšek praskl, takže mě zůstala v ruce přesná polovina s měsícem a jí se sluncem. V tu chvíli se přerušilo pouto, které nás vázalo po několik let a naše cesty se – což jsme ještě v tu chvíli netušily – definitivně rozdělily. Po čase jsem zjistila, že si v některých věcech ze mě dřív, ještě když jsme byly děti, Kamila dělala legraci a bavila se tím, že se mi snažila vnuknout existenci nějaké formy magie nebo mne vodila za dopisy, které předtím sama schovala na velmi nepravděpodobná místa, jako třeba na staveniště nových domů. Ztratila jsem chuť pokračovat v téhle cestě a díky tomu začal návrat k mojí vlastní. Stála jsem v tu chvíli před rozhodnutím, kam chci jít na střední školu. Protože jsem měla sklony k tvořivé práci, vybírala jsem si mezi propagační grafikou a jako další školu jsem si zvolila oděvní průmyslovku s oborem návrhářství a modelářství. Představovala jsem si, že to bude moje cesta k tomu, že dokážu vyrobit pořádný kouzelný oblek. Vzpomněla jsem si na všechny svoje rané návrhy, jak mne naplňovalo štěstím kreslit si obleky a představovat si, jak je dávám dohromady.

Zeptala jsem se kyvadlem entit, na kterou školu se dostanu, a ony mi poradily, že právě na tuhle a ať se nebojím, že to je správná volba. Opravdu, na první dvě jsem se nedostala, ale spíš proto, že ve čtrnácti letech moje pochopení pojmu grafika prostě neexistovalo. Měla jsem ale radost, že dostanu šanci zrealizovat své obleky. Realita byla dost jiná. K tomu, abych vůbec mohla vyrobit něco, co mělo tvar, jsem se musela hodiny a hodiny učit technologické postupy, složité konstrukce s mnoha vzorečky a moje celé působení na střední škole umocnil fakt, že jsem si první hodinu před praxemi prošla

na šicím stroji ruku přesně ve chvíli, kdy paní učitelka s cynickým podtónem říkala, ať si hlavně dáваме pozor, aby se to nestalo. Demotivace vystresovaných učitelůa spousty učení mne odváděly od mojí kouzelné cesty, také jsem prožívala první lásku, která uzavírala moji mysl a nutila mne přetvařovat se. Ničila jsem sebe samu v domnění, že je to tak správně, že mne nikdo jiný nikdy nebude mít rád a že mým osudem je žít s mužem, který mne držel v izolaci od vnějšího světa ve strachu, že mu uteču. V té době jsem na magii skoro zapoměla, byl to malý uhasínající plamínek, který zoufale toužil po alespoň malém přísunu paliva. Tak jsem prožila první dva roky střední školy. S Kamilou jsem se vídala jen na tanečních a naše cesty byly od sebe dál a dál. Nakonec jsem se s ní přestala bavit úplně. Ve třetím ročníku se něco zlomilo, bylo to mé zdraví. Půl roku jsem strávila spánkem, z kombinací nemocí, které jsem měla, jsem zhubla na 45 kga nedokázala jsem být denně vzhůru déle než pár nutných hodin. Zachránil mě táta, když mě totálně vyčerpanou se zápalom plic odvezl k sobě do Japonska. Opravil mne fyzicky i psychicky a mě začaly fascinovat buddhistické chrámy, do kterých mne vodil, a jejich představení mi v nich dávali požehnání a modlili se za moje uzdravení. V ten moment můj plamen zesílil a začala jsem mít znovu chuť čarovat. V zajetí svého tehdejšího vztahu to však nebylo možné. Ukončila jsem ho a ve chvíli, kdy se tak stalo, jsem pocítila neuvěřitelný přívál svobody, kterou mi někdo vzal, když se snažil o to, abych byla připoutaná k jednomu místu. Jenže mojí duši nejde připoutat, pokud se tak sama nerozhodnu. I když potlačená, byla jsem to pořád já a toužila jsem se k sobě vrátit. Jako první jsem se uchýlila k ochranným kouzlům, kouzlům přání a pomocí nich jsem si budovala zpátky samu sebe. Když jsem nakonec zabojovala a včas dokončila třetí ročník střední školy, moje třídní učitelka, která celý rok opakovala, že to nemá smysl a ať školu přeruším, mi s celou třídou při předávání vysvědčení tleskala ve stoje. Najednou jsem byla svobodná, plná magie a potřebovala jsem jí někam uschovat. A tehdy jsem začala kreslit.

To, že mě kreslení baví, jsem věděla odjakživa. Už ve školce jsem celé dny seděla a kreslila, nevnímajíc ostatní děti, díky nimž jsem již v raném věku zažila šikanu a už jsem pak neměla chuť nebo možná sílu se s nimi bavit. Mamka to poznala, když jsem si každé ráno vymýšlela, že mě bolí břicho, jen abych tam nemusela chodit a mohla jsem si kreslit u ní v práci. Vyřešila to poměrně rázně, měla tehdy masivní staromódní rovnátka, a tak šla dětem vysvětlit, že když na mne budou zlé, tak je pokouše. Od té doby mě nechaly být, ale jistý stres z těchto situací jsem si s sebou nesla poměrně dlouho. Kreslení však fungovalo, a i nadále funguje jako mocný lék, jako léčivé kouzlo. Později jsem vždy kresbu považovala za skvělý prostředek k pokusům o vysvětlení magie ostatním. Začala jsem si vést kresebný deník, zakreslovala jsem si události, na kterých mi záleželo anebo které se mě nějak dotkly, a když došlo na výběr vysoké školy, moje celoživotní paní učitelka na kreslení, paní Elšíková, mi doporučila Ilustraci na škole v Plzni. Říkala jsem si, že i když samotná kouzla nedokážu vizualizovat, skrz kresbu bych mohla vytvořit alespoň mapu mého světa a pracovat s ním, prezentovat to ostatním jako příběh, který je vymyšlený, aniž bych prozradila, že s ním žiju už tolik let. Proto jsem se přihlásila na Komiks a Ilustraci pro děti, protože jsem věřila, že děti nejlépe pochopí můj svět a jeho záhady právě proto, že jsem jako malá měla tak nespoutanou fantasi. Veškerá moje kouzla se přesunula do hrotu perka na tuš, nevadilo mi kreslit klidně dvanáct hodin v kuse. Když jsem zjistila, že jsem přijatá, ještě jsem netušila, co všechno pro mě bude nová škola znamenat. Že to bude opravdická škola kouzel.

Na to jsem si ovšem musela počkat ještě dlouho. Na Komiksu jsem dostávala mnohá zadání, která mi nic neříkala a blokovala moji schopnost uvažovat tak, jak bych potřebovala. Cítila jsem se tak, že mne to někdo nutí dělat. A já odmalička z principu přestanu fungovat a začnu rebelovat, když dostanu takový pocit, jakkoli to je nebo není moudré. Také zpětně uznávám, že jsem si dostatečně nevážila prostoru, který jsem mohla využívat k trénování a zlepšování se. Nádherné práce pana Kotyzy jsem objevila až mnohem později. Asi bych si vážila úplně jinak člověka, který na mne přes kreslírnu křičel, že můj česnek je komunistický – zvolila jsem pro jeho studii jasně červené pozadí. Když jsem o pár let později viděla jeho obrazy, zatajil se mi dech a nenacházela jsem slova, jeho magický realismus mne naplňuje pocitem, že snad on sám v Alžírce byl. Ale v prvním ročníku jsem o nich neměla ani tušení a byla jsem byla tak trochu vyvrhel ateliéru, rebel ve společnosti lidí, kteří měli až příliš křesťanské hodnoty a bohužel také uzavřenou mysl. Také jsem v té době udělala nejvíc svých zásadních životních chyb, ze kterých jsem se vzpomínala po několik dalších let, ale nevzdala jsem se a moje magická jiskra hořela dál. V druhém ročníku jsem vzdala rebelii a zkusila nový přístup, plnila jsem tiše úkoly, jak bylo třeba, hledala si v tom svoji cestu a snažila jsem se dostat se co nejrychleji k bodu, kdy budu dělat svoji bakalářskou práci a už nebudou žádná zadání. Toužila jsem zpracovat své velké téma, ale nedokázala jsem si ho do té doby prosadit. A pak jsem odjela na Erasmus. Můj život v Paříži byl díky mé náhradní rodině, kterou tam mám, velmi krásný, až idylický. Na Sorbonně se učí pouze volné umění, a tak jsem si poprvé mohla dělat, co jsem chtěla, rozvíjet svou magii a připravovat se reálně na zpracování svého příběhu pomocí knihy. Jenže idyla neměla trvat věčně. Třináctého listopadu jsem se se svými přáteli jako každý víkend vydala na večírek do centra Paříže. Cestou jsme měli vyzvednout Julie, kamarádku, která žila naproti slavnému klubu Bataclan. Už jsme pro ni jeli, když nám zavolala, že dneska nemá náladu, a tak zůstane doma. Rozhodli jsme se tedy, protože jsme měli čas, zůstat na předměstí a dát si večeři – to, co se dělo dál, znáte ze zpráv. Teroristické útoky, které městem otřásl, měly za následek strach, který jsem do té doby nepoznala. Paranoia byla přítomná na každém rohu, reálně jsme si mysleli, že za každým keřem se skrývá někdo se zbraní, schovali jsme se do sklepa a čekali jsme. Mezitím moji pařížští kamarádi dostávali různé šílené zprávy o svých přátelích. Další den jsme se sešli u Julie, která slyšela všechny výstřely i přes nahlas puštěná videa s kočkami a zhroutila se. Nejhorší byla výpověď jednoho kluka, který pracoval u speciální policie a v Bataclanu ten večer byl. Říkal, že tam bylo totální ticho, kromě spousty zvonících telefonů na zemi.

Veškerá moje magie, veškerá ochrana před zlými entitami, vše, v co jsem věřila se teď muselo stát ještě silnějším. Věděla jsem, že až se vrátím, musím ten příběh nějak zprostředkovat, a tak jsem se koncentrovala pouze na to, že jsem živá a přehodnotila svůj pohled na život celkově. Opatrně jsme zase začali chodit do školy, Paříž už však nebyla jako dřív a z podzimní idyly zbylo předzimní ticho a strach. Pronásledovaly mne noční můry, jako by se všechna ta hrůza obrátila dovnitř mě. Když jsem se vrátila, rozhodla jsem se, že jako svojí bakalářskou práci udělám knihu čistě ze zápisů snů a doprostřed mezi kapitoly vložím tenhle příběh. V tu chvíli už jsem ale věděla, že moje pravé místo není jako komiksový autor ani ilustrátor, že pouhé nakreslení není to, co považuji za vizualizaci magie a že musím nějak najít jinou cestu. Začala jsem tedy hledat.

Během prvního ročníku magisterského studia ilustrace jsem si tento fakt uvědomila naplno. Chtěla jsem vidět, jak se moje kresby hýbou, chtěla jsem zkusit, jaké to je vytvořit vlastní animovaná kouzla. Bylo mi odpovězeno, že nebude čas. Pracovala jsem na únavných kresbách jakési kapitoly staré německé knihy, která mi byla naprosto nesympatická, a plamen magie opět začal uhasínat. Tentokrát jsem ho ale nehodlala nechat pohasnout, a tak jsem se sbalila a odjela na Erasmus do Grenoblu, opět na školu volného umění, a tam jsem se rozhodovala, co dál. Začala jsem konečně experimentovat se světlem. Světlo jako prvek mi připadalo vždy magické, a i naprostá většina mých kouzel – od těch nejútlejších až po ty poslední – se sestávala z barevných světél. Něco na vyzařování lamp a světýlek mne neustále přitahovalo jako mouchu. V polovině Erasmu jsem se vrátila a oznámila své vedoucí ateliéru, že to dál nejde a že končím. Shodou náhod (které jak víme v Algrézii nejsou) se stalo, že jsme se domluvily na tom, že nebudu pokračovat v zadaných tématech, ale když si vyberu druhý ateliér Multimédia, nechá mě být i tam. V tu dobu jsem ovšem nic takového neměla domluvené a ve své podstatě šlo o nedorozumění, ze kterého jsem vyšla jako experimentální student za cenu toho, že studium nepřeruším a pokusíme se to nějak napravit, aby mne naplňovalo.

Už pár let jsem ve škole vždy v létě pomáhala na ArtCampu. Milovala jsem pocit být v zákulisí jakékoli akce, to už jsem poznala při koncertech a recepcích organizovaných mým tátou na Pražském hradě jako malé dítě a později při pořádání módních přehlídek na mojí střední škole. Celá atmosféra toho, být neviděn a zároveň ovlivňovat atmosféru, vidět za oponu, plně korespondovala s mojí čarodějnickou touhou. Taky jsem se vždy ráda motala kolem školních akcí na univerzitě a zezadu pozorovala muže a ženy, kteří na nich pracovali. Řada, nebo spíš kruh náhod-nenáhod se uzavřela a zacvakla pevně do sebe jako Ouroboros, který se zakousne do vlastního ocasu, ve chvíli, kdy jsem si čistě z „plezíru“ zapsala kurz světelného designu s učitelem, kterého jsem neznala, s jakýmsi panem Morávkem. V tu chvíli jsem měla určité povědomí o tom, že někde ve škole existuje zamlžený kouzelný prostor, kde lidé můžou dělat, co chtějí, ale nikdy jsem si nemyslela, že bych byla dost dobrá na to se tam dostat, a tak jsem se o to ani nepokoušela. Představovala jsem si to jako nedosažitelný bod, kde bych sice chtěla být, ale absolutně nevím, jak se k němu ani jen přiblížit.

A najednou jsem v něm stála. V obrovské místnosti plné kouzelných nástrojů a prostředků ke zrealizování veškerých svých čarodějných myšlenek. Vhrkly mi do očí slzy a uvědomila jsem si, že jsem našla svojí kouzelnou akademii. Svoji Algrézii, prostor, kde se kouzla stávají skutečností. Nechtěla jsem se od toho místa vzdálit, hledala jsem ho tak dlouho, že jsem nyní toužila v něm být pořád. Musela jsem bojovat, abych v něm mohla zůstat, ale tentokrát už mne vedlo jasné světlo, obrovský plamen neúnavně hořící někde opravdu hluboko v mém srdci, něco jako chvíle, která zažehla celý nový vesmír. Najednou se začal rozpínat a poznala jsem, že jsem právě našla svoji cestu. Konečně jsem mohla promítnout, tedy vizualizovat všechna svá kouzla, která jsem kdy měla v hlavě. Zprvu jsem musela odfiltrvat ten ohromný přetlak přání, která se mi tak dlouho střádala uvnitř, naučit se nespočet kouzelných technik k vyvolání různého druhu magie. Byla to cesta plná pádů, ze kterých jsem se musela okamžitě oklepat a nenechat je mne oslabit, naopak se z nich poučit a čerpat pro další kouzla. Nikdy jsem nevěřila, že když člověk najde svoji cestu, myslím svojí pravou cestu, tak ho povede srdce samo a bude se mu dařit, pokud se bude dostatečně snažit, ale když jsem pak seděla v obrovském ochranném štítu a okolo

sebe jsem z každé strany měla své vesmírné projekce, uvědomila jsem si za zvuků filharmonie, že už vím, jak vizualizovat magii. Že vím, jak otevřít portály, jak přivolat jakoukoli z entit nebo jak ukázat kouzla ostatním. A tak začala moje nová cesta, která ačkoli převrátila můj život naruby, způsobilo to, že měl najednou správný směr a touhy, které jsem hodlala zrealizovat. Jako kdybych se konečně doopravdy začala vracet sama k sobě. Ale ne k sobě před rokem nebo před deseti lety. K sobě ve smyslu celé struktury mojí duše. Od té doby už jsem zase o kousek dál, teď už po své cestě jdu nějaký čas. Zatímco zpočátku jsem se opravdu spíš drala trnitým křovím podél ní, nyní už to vypadá, že jsem, i když úplně odřená, konečně našla bílou lesní pěšinu. Naučila jsem se ovládat velká množství lidí, ze začátku jsem si troufala jen na menší hloučky a na nich jsem testovala svá kouzla, často ještě přejetá od jiných čarodějů z téhle dimenze. Když už jsem si ale byla svými schopnostmi trochu jistější, řekla jsem o nich Lorenzovi. Lorenzo je jeden z majitelů klubu Cross, který se stal jedním z míst, kde můžu dát svému čarování volný průběh a učit se tak na reálných lidech.

K tomu jsem se začala zabývat tím, jak promítat svá kouzla na domy, s pomocí mého mistra Honzy a mých věrných pomocníků, kteří asistují při rituálu. Díky nim, a především díky učení mého mistra dokážu dnes očarovat celé budovy – i zámky. Díky němu jsem taky víc a víc sama sebou. Nikdy mu za to nepřestanu být vděčná. Nevzdal to se mnou, ani když jsem několikrát na své cestě zakopla, nejdříve se to spíš podobalo výuce chození a tahání mě z trnů, které jsem si do sebe zabodla, když jsem spadla. A i když se některé trny při tom zabodly i do něj, přece mi pokaždé podal ruku a vytáhl mne zpět nahoru. Nesmírně si toho vážím, a když můžu teď díky němu po své cestě volně pobíhat jako laň, tak se ve mně ustálila nová, o něco málo poučenější magická pravidla: Nechat se vést srdcem, uchránit v něm čistotu i za cenu bolestivých pravd, tvrdě na sobě pracovat a usilovat o to, aby moje kouzla byla co nejsilnější a co nejjasněji zářila všem lidem, pro které je tvořím. Kam tahle cesta přesně vede nebo kde končí nevím, ale je jasné, že po ní chci dojít, kam až mi život dovolí.

Ležela jsem zase v posteli a okolo mě se rozprostírala bílá aura, byla to záře mého notebooku, na kterém jsem měla otevřené své oblíbené programy a scénář blížící se akce. Pero a skicák jsem měla položené vedle sebe a přemýšlela jsem, jaká další magická dobrodružství mi přinesou sny. Vždycky jsem v nich cítila propojení mezi sebou a magií, jako by si se mnou povídaly mnohé bytosti z jiných světů, dávaly mi inspiraci. Vymýšlela jsem právě další sekvenci velkého mappingu, který měl na chvíli kouzelně proměnit celý prostor na třpytivou energetickou kouli. Když jsem ten den ze studia jela domů, zdálo se mi, že jsem za rohem zikkuratu zahlédla mihnout se kus pláště nějaké čarodějky. Koneckonců, ve světě Multilabu je čarodějek a čarodějů celá hromada.

Použité zdroje

- ❖ CARROUGES, Michel. *André Breton a základy surrealismu*. Přeložil Jan VANĚK. Praha: Malvern, 2015. ISBN 978-80-7530-029-4.
- ❖ AL-KHALILI, Jim. *Černé díry, červí díry a stroje času*. Praha: Aurora, 2003. ISBN 80-7299-069-1.
- ❖ VÁCHAL, Josef. *Ďáblova zahrádka, aneb, Přírodopis strašidel to jest: Neobyčejná cesta mezi d'áblovými dětmi, přízraky a bytostmi přírodními, zjevujícími se často hříšnému člověku--*. Podle vyd. z r. 1924. Praha: Paseka, 1992. ISBN 80-85192-32-2.
- ❖ CARROLL, Lewis. *Alenčina dobrodružství v kraji divů a za zrcadlem*. Přeložil Jiří ŽÁK, ilustroval Ladislav VLNA. Praha: XYZ, 2017. ISBN 978-80-7505-416-6.
- ❖ AJVAZ, Michal. *Druhé město*. Praha: Mladá fronta, 1993. Moderní česká próza (Mladá fronta). ISBN 80-204-0378-7.
- ❖ DAY, David. *Tolkienův bestiář*. Ilustroval Ian MILLER. Plzeň: Mustang, 1995. ISBN 80-7191-015-5.
- ❖ MACOUREK, Miloš a Adolf BORN. *Mach a Šebestová ve škole*. 4. vyd., 1. vyd. v tomto výboru. Praha: Albatros, 1997. Klub mladých čtenářů (Albatros). ISBN 80-00-00545-X.
- ❖ ROWLING, J. K. a Newt SCAMANDER. *Fantastická zvířata a kde je najít*. 2. vyd. Přeložil Pavel MEDEK. V Praze: Albatros, 2013. ISBN 978-80-00-03254-2.
- ❖ MCLUHAN, Marshall. *Jak rozumět médiím: extenze člověka*. Praha: Odeon, 1991. Eseje (Odeon). ISBN 80-207-0296-2.
- ❖ NAKONEČNÝ, Milan. *Lexikon magie*. Praha: Argo, 2009. ISBN 978-80-257-0134-8.
- ❖ *Biodiversity Library*. [online]. BHL: ©2006. [cit. 17.4.2021]. Dostupné z: <https://www.biodiversitylibrary.org/>

Resumé

CZE: V této práci se zabývám svým fantasijním světem, ve kterém jsem žila jako dítě. Nyní, jako dospělá, se pokouším k tomuto vnitřnímu dítěti vrátit a pomocí moderní promítací a počítačové techniky zprostředkovat divákům některé fragmenty světa, který by jinak zůstal skryt v mé duši. Inspiruji se surrealisty, magickým realismem a příběhy autorů, kteří ve své mysli také překročili práh do jiné dimenze a díky zkušenostem nabraným během studia jsem nyní schopná vytvořit vizualizace strážců – čarodějek, kteří v kombinaci s kresebně pojatým prostředím, složeným z magických rostlin a zvířat vytváří pocit jiného světa, do kterého se pootevřel portál. Zároveň vyprávím svůj příběh od začátku, kdy jsem si hrála na čarodějku, přes různé životní peripetie až k momentu, kdy jsem byla přijata do ateliéru multimédií a dostala tak sílu a svobodu vyjádřit dlouho utajované nápady. Využívám své schopnosti kresby, digitální postprodukce videa a pomocí videomappingu, ovládaného interaktivními pohybovými sensory, se snažím přenést tento vhled na diváka. V průběhu tvorby se ukázala krása spontaneity herců, kteří v sobě také sami postupně nacházeli ztracené součásti jejich vlastního dětství a zprostředkovně se do něj navracejí v mých sekvencích. Jedná se o venkovní video instalaci za použití čtyř projektorů a desítky promítacích pláten v černé barvě umístěných v zámecké aleji ve Valči, mezi stromy tak, aby pro diváka nebylo na první pohled zřejmé, kde přesně se co odehraje a byl tedy alespoň na moment překvapen, když vstoupí do jedné ze zón pohybových čidel.

ENG: In this work, I go back to my fantasy world, in which I lived as a child. Now, as an adult, I am trying to return to this inner child and using modern projection and computer technology, convey to the audience some fragments of the world that would otherwise remain hidden in my soul. I am inspired by surrealists, magical realism and stories of authors, who also crossed the threshold into another dimension in their minds. Thanks to the experience gained during my studies, I am now able to create visualizations of „guards“ – witches, who in combination with drawings of magical flowers and animals, guide us to another world into which the portal had opened. At the same time, I tell my story of how my best friend and me played at witches when we were kids, through various peripeteia of life, to the moment when I was accepted into the multimedia studio and was given the strenght and freedom to express long-secret ideas. I use my skills like drawing and video postproduction to create a videomapping controlled by interactive motion sensors and I try to convey this insight to the viewer. During the shooting, the pure beauty of the spontaneity of my actors was revealed and they found lost parts of their own childhood games in themselves. My work is an outdoor video installation made of four projectors and approximately ten black projection screens, placed in the tree alley in Valeč castle park. The black screens and low light pollution will affect the viewer and hopefully work as a moment of surprise, when a viewer walks into one of the motion sensor zones.

Seznam příloh

- Příloha č. 1..... Představení čarodějek
- Příloha č. 2..... Ukázky z knihy kouzel
- Příloha č. 3..... Ukázky rostlin 1
- Příloha č. 4..... Ukázky rostlin 2
- Příloha č. 5..... Ukázky rostlin 3
- Příloha č. 6..... Ukázky rostlin 4
- Příloha č. 7..... Ukázky barev a zvířat 1
- Příloha č. 8..... Ukázky zvířat 2
- Příloha č. 9..... Ukázka Ohnivá čarodějka
- Příloha č. 10 Ukázka Zlá čarodějka
- Příloha č. 11 Ukázka Lesní čarodějka
- Příloha č. 12 Ukázka Vodní čarodějka
- Příloha č. 13 Ukázka Plasma čarodějka
- Příloha č. 14 Ukázka Zámecká čarodějka
- Příloha č. 15 Syrový green screen
- Příloha č. 16 Postprodukce souboj
- Příloha č. 17 Workflow

Poznámka: Veškerý materiál je vytvořen pro obrazovky, tudíž v RGB režimu.

Pro účely tisku je převeden do CMYK, takže barvy neodpovídají stoprocentně realitě.

příloha č.1 Představení čarodějek

NĚCO O NÁS

TAJNA'

- JSME VELKÁ MOCNÁ ORGANIZACE
- ČASĚ TAK MOCNÁ NE, ALE MÁM K TOMU HLAVNĚ SVÉ DŮVODY - NEJSME JEN TAK OBČEDNÝ KLUB JSME KLUB KOUZELNICKÝ

KAŽDÝ KDO JE V TOMTO KLUBU MUSÍ DODRŽOVAT ÚRČITÉ PRAVIDLA
A MŮŽE VĚCI

CO MUSÍ MÍT?

- GIDEON**
JE TO DŮBROTA SE KTEROU MŮŽETE DELAT RŮZNÉ VĚCI... A ONA VÁS OCHRÁNÍ
- FOLFONOVÝ KLÍČ**
NEBYTOST KDO CHCE BÝT ČARODĚJKOU MUSÍ MÍT FOLFONÁKY JINAK JSOU JEHO SCHOPNOSTI NANEŠTĚ
- KRISPOJENÍ**
KRISTÁLOVÁ PRÍTOHŇ KOLE, KTERÁ UKÁŽE BUDOUCNOST!

SPOLEČNÉ OPRAVNĚNÍ

KE KONTROLE FOLFOLIONOVÝCH KLÍČŮ, GIDEONŮ, KRISPOJENÍ, HŮLEK, NBL, KVRKŮ, KNIH, PLÁŠTŮ, SUPEROBLEKŮ, A VSECH ZŮSTALÝCH VĚCÍ NĚJAK

UDELUJE VRCHNÍ KONTROLORKA
0004

Anna-Marie Bohunová
EPPS R 2
ACTION GIRL

Samila Suchýmbová
miss luna
ředitelka VŠCAY
Vysoká škola, CAR A VAZEEL

L. K. V

Anna Ardena Starlow

příloha č.2 Ukázky z knihy kouzel

New kapitola!

PORTA'LY

na ves:

ječudočuse staciť
 aoruit-a je to
 iste a jirena
 sveci. kam ali
 recion drosuce
 neprobomane
 portala?
 jechies stasla?

K A M?

pristup:
 me

co mu? on trozit portala???

witch - sneze kouzla kovu
 hp - kouzlo na prenasiallo
 realita - zvat Lianta a Rhea
 ostati - groleong

obaine's
 clau's

clau' se kaciť jen na archelal auista

KOUZLA

• VEDM KDYŽ CHCI NEJAKOU VEC TŘIKRÁT TLESKNU,
 • FORMULE MUSÍ BÝT REČENA SROZUMITELNĚ

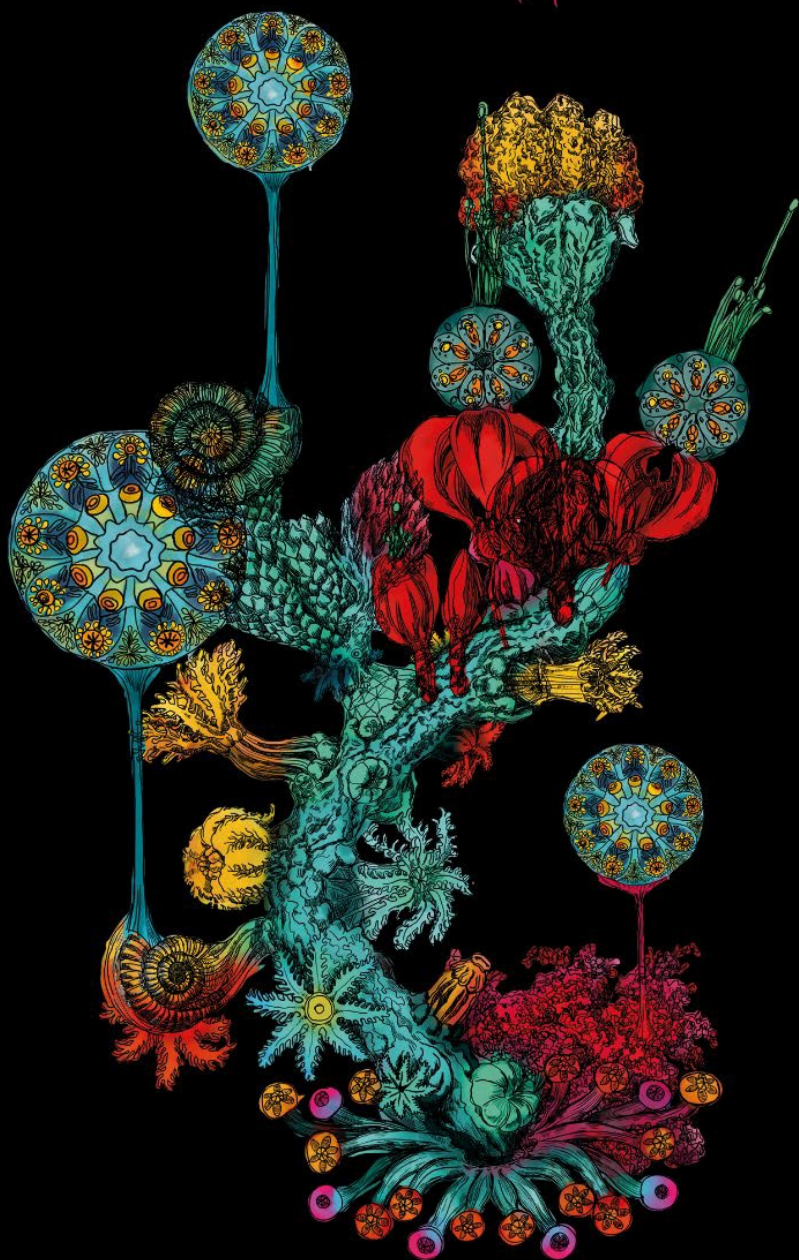
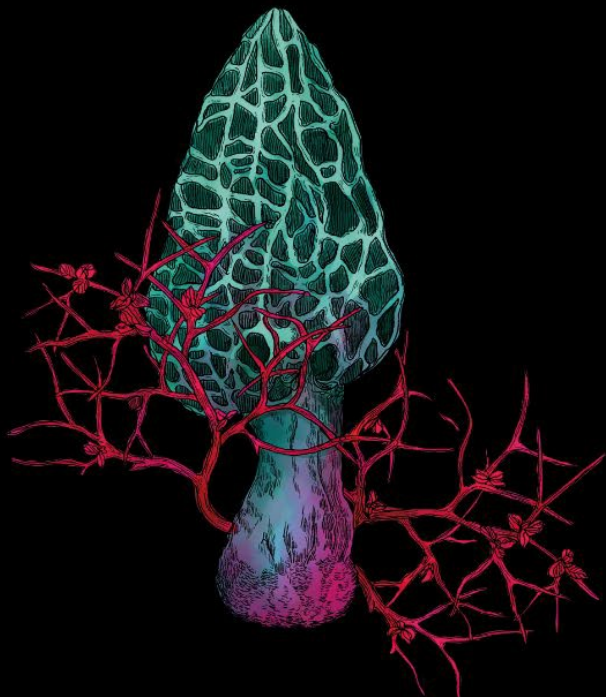
SEZNAM KOUZEL

A	B	C
AMNESIA ZTRATA PAMETI	B DIVINATE	C SONNOCOS
AMBIENTE BOLEST CRUCIO	D	
ANTISENTE ODNOMENI PARIETI	DIVERIMENTO	
ARZENTI PUM PEA'NY	DEHEGO	
ARRESTI KASEL	DIVERMENTI	
AUBURAMENT TEND	DILICIOUS	
E	E	
E ENERGIE	E ROZENTI	
E ENERGO	E FERBIST	
H	I	
H IVERIMENTI	I INKADIMENT	
H IGEIMENTI	I INKONTANTE	
K	L	
K KURVISIMO	L SNET USER	
N	L	
N TNA	L ILI PUTO	
N MAGISIMO	L ASCARDANIS	
	O	
	O BASISIMO	
	O RACIMENTI	
	P	
	P HROM	
	P PLANOTTE	

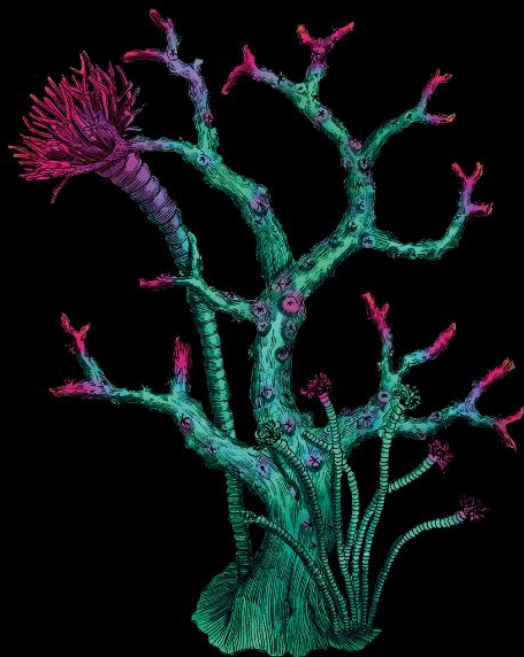
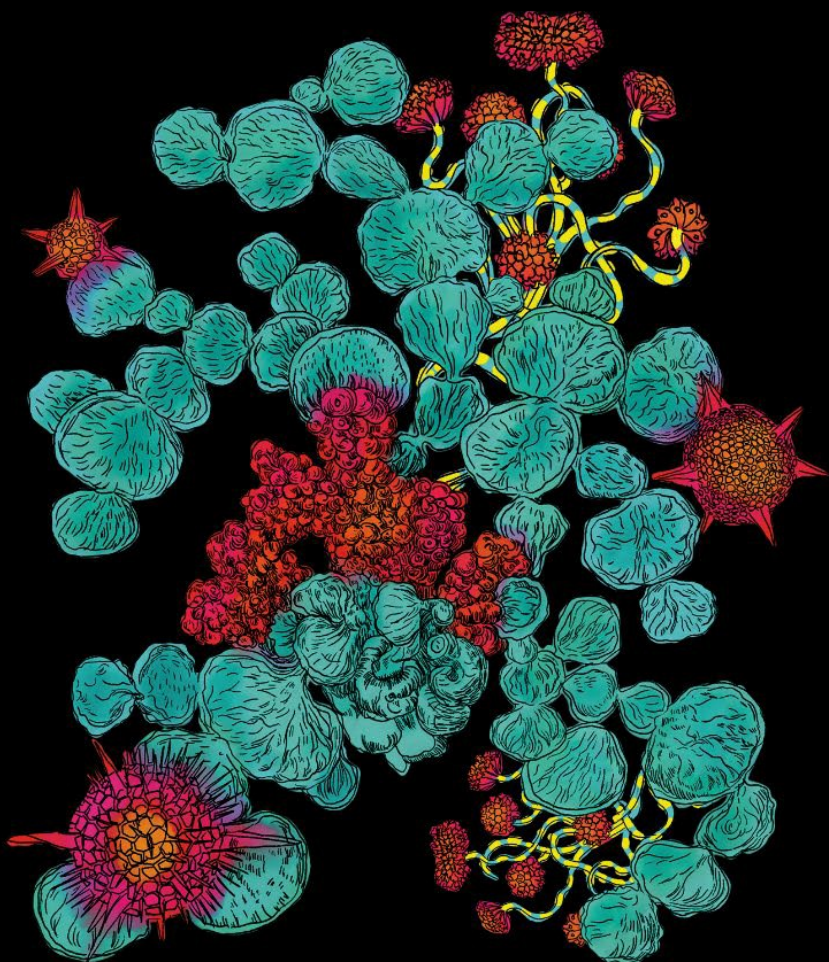
příloha č.3 Ukázky rostlin

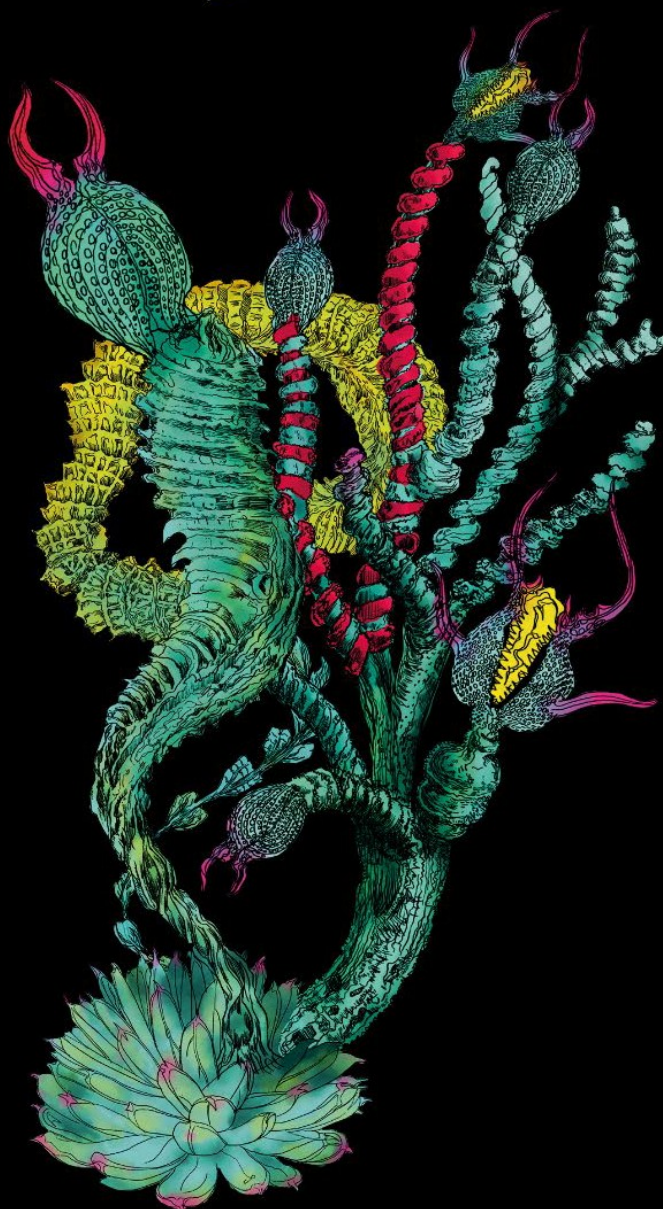
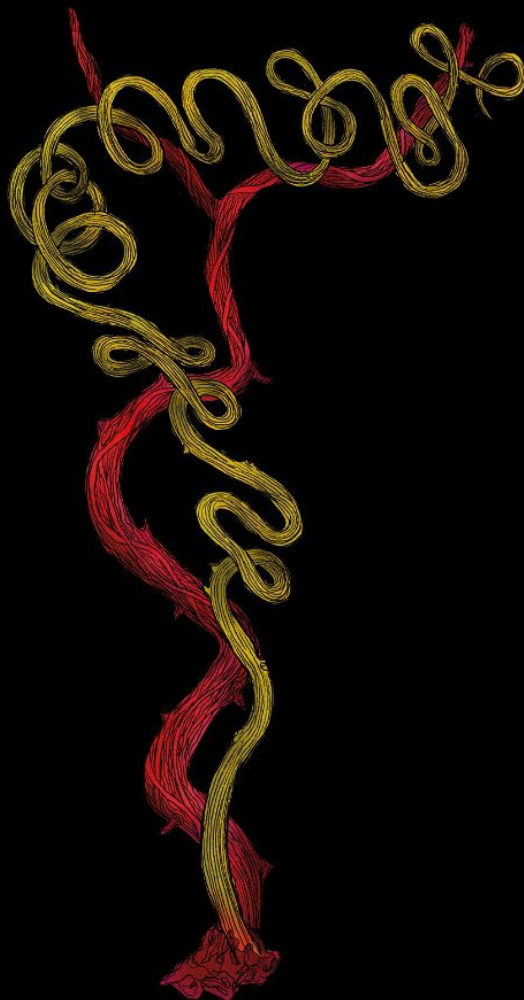
příloha č.4 Ukázky rostlin

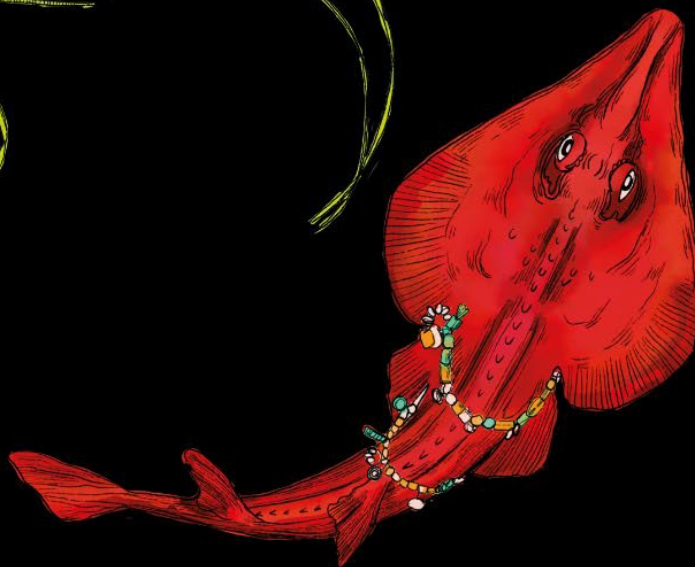
příloha č.5 Ukázky rostlin

příloha č. 6 Ukázky rostlin

příloha č.7 Ukázky barevnosti a zvířat

příloha č.8 Ukázky zvířat

příloha č.9 Ohnivá čarodějka

příloha č.10 Zlá čarodějka

příloha č.11 Lesní čarodějka

příloha č.12 Vodní čarodějka

příloha č.13 Plasma čarodějka

příloha č.14 Zámecká čarodějka

příloha č.15 Syrový materiál - green screen

příloha č.16 Upravené video - souboj

příloha č.17 Workflow

